

1577

ΦΡΟΝΗΜΑΤΑ

Σύγγραμμα Περιοδικόν

ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΑΙΔΟΜΕΝΟΥ

Τῆ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΛΟΓΙΩΝ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΩΝ.

ΤΟΜΟΣ ΠΡΩΤΟΣ.

ΕΤΟΣ ΠΡΩΤΟΝ — ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟΝ.

I	Περὶ Μονομαχίας.	VII	Ποίησις.
II	Ὁ Ἐρνάνης τοῦ Βίκτορος Οὐγκώ.	VIII	Λύσις τῶν ἐν τῷ 2ῳ Φυλ. Αἰνιγμάτων
Λεξιγράφου, Γρίφου καὶ Διπλωματικῆς
Κλειδός.
III	Ἐὰν ἠγάπων !..... (Συνέχεια.)	IX	Διπλωματικὴ Κλείς.
VI	Ἐπιστολαὶ περὶ Αἰγύπτου ὑπὸ J.
Barthélemy Saint-Hilaire. (Συνέχ.)	X	Αἰνιγμα.—Λεξιγράφος.
V	Ἔρως καὶ Ψυχή. (Συνέχεια.)		
VI	Ποικίλα.		

ΕΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΑΔΕΛΦΩΝ ΚΟΥΡΜΟΥΖΗ.

1875.

ΚΑΤΕΥΘΥΝΤΕΟΝ

A la Rédaction du Périodique Grec «Φ Ο Ι Ν Ι Ε» Alexandrie.

Ὁ ΦΟΙΝΙΞ ἀνταλάσσεται μετὰ παντός περιοδικῆς ἢ ἐφημερίδος· ἀναγγέλλει δὲ πᾶν βιβλίον, οὔτινος ἀντίτυπον ἤθελε σταλῆ τῇ Διευθύνσει.

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην Ἰανουαρίου καὶ λήγουσι τὴν 31 Δεκεμβρίου· εἰσι δὲ ὑποχρεωτικαὶ δι' ὅλοκληρον ἔτος.

Αἱ ἐπιστολαὶ πρέπει νὰ ᾧσιν ἐλεύθεραι ταχυδρομικῶν τελῶν.

Τὰ κατὰ τὰς ἐπιστάσεις τοῦ ΦΟΙΝΙΚΟΣ θὰ κανονισθῶσι προσεχῶς. Ἐν τούτοις οἱ Κύριοι συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται ν' ἀποστείλωσι τὸ ἀντίτιμον τῆς συνδρομῆς των ἀπ' εὐθείας εἰς τὴν διεύθυνσιν τοῦ Περιοδικῆς, ἢ νὰ καταβάλλωσιν αὐτὸ εἰς ὄντινα τοῖς παρουσιάσῃ ἐντυπον ἀπόδειξιν πληρωμῆς, ὑπογεγραμμένην ὑπὸ τῆς Διευθύνσεως καὶ φέρουσαν τὴν σφραγίδα «Κ. Τ. ΛΑΖΑΡΕΤΟΣ.»

Συνδρομὴ ἐτήσιος φράγκα 40.

Ἐνεγράφησαν δι' ἓν ἔτος ὡς Συνδρομηταὶ ὅσοι μέχρι τοῦδε δὲν ἐπέστρεψαν τὰ δύο πρῶτα φυλλάδια, συμφώνως μὲ τὴν διὰ τῶν ἐφημερίδων κατ' ἐπανάληψιν κοινοποιηθεῖσαν εἰδοποίησίν μας.

Πᾶσα ἐν τῷ μέλλοντι ἐπιστροφή δὲν θέλει ληφθῆ ὑπ' ὄψιν.

ΦΟΙΝΙΞ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΟΜΟΣ ΠΡΩΤΟΣ.

Ἔτος Α'.

ΕΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ 1875.

Φυλ. Γ'.

ΠΕΡΙ ΜΟΝΟΜΑΧΙΑΣ.

Μεταξὺ τῶν δικαιωμάτων, τὰ ὅποια ἢ φύσις αὐτῆ τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὸ λογικὸν ἐχάρισεν εἰς τὸν ἀνθρώπον, συγκαταλέγεται καὶ τὸ δικαίωμα τῆς τιμῆς ἢ ὑπολήψεως, τὸ ὁποῖον εἶναι τόσῳ μᾶλλον πολύτιμον, ὅσῳ κοινωνία τις, εἶναι μᾶλλον ἀνεπτυγμένη.

Ἄλλ' ὡς πᾶν δικαίωμα, οὕτω καὶ τὸ δικαίωμα τοῦτο, ὑπόκειται εἰς προσβολὴν καὶ διατάραξιν. Ἡ αὐτῆ, ἐπομένως, φύσις τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὸ λογικόν, τούτεστι τὸ φυσικὸν δίκαιον, ἔδωκεν εἰς τὸν ἀνθρώπον, ἕτερόν τι γενικὸν δικαίωμα, τῆς ὑπερασπίσεως ἢ ἀποκαταστάσεως

τοῦ προσβληθέντος ἢ διαταραχθέντος μερικοῦ δικαιώματος.

Ἄλλ' εἰς τινὰς περιστάσεις, ἢ πολιτεία, μὴ δυναμένη, ἢ μὴ ἐπαρκούσα νὰ ὑπερασπίσῃ αὐτὴ τὸ προσβαλλόμενον δικαίωμα, ἐπιτρέπει τὴν δι' ἰδίας δυνάμεως ὑπεράσπισιν αὐτοῦ, προσβαλλομένου, ὡς ἐπιτρέπει τὴν ἀμυναν, μὴ ἐξερχομένην διαγραφομένων τινῶν ὀρίων, τὴν σύλληψιν τοῦ κλέπτου φεύγοντος κτλ.

Εἶδωμεν ἂν καὶ τὸ δικαίωμα τοῦτο τῆς τιμῆς εἶναι ἐξ ἐκείνων τῶν δικαιωμάτων, τὰ ὅποια προσβαλλόμενα, δὲν δύναται ἢ δὲν ἐπαρκεῖ ἢ πολιτεία νὰ ὑπερασπίσῃ, ἢ ἀποκαταστήσῃ καὶ ἐπομένως πρέπει ἢ εἶναι ἀνάγκη, νὰ συγχωρήσῃ τὴν δι' ἰδίας δυνάμεως ὑπεράσπισιν καὶ τούτου προσβαλλομένου. Ἄλ-

λά, πρὸ τούτου, ἐξετάσωμεν τὸ δικαίωμα τοῦτο εἰς τὴν συνίσταται καὶ τίνι τρόπῳ προσβάλλεται;· διότι ἡ ἐξέτασις αὐτῆ θέλει μᾶς φέρει εἰς τὴν λύσιν τοῦ ζητήματος τούτου καὶ ἐπομένως εἰς τὴν λύσιν τοῦ γενικοῦ ζητήματος, ἐάν, δηλ. τὸ ἔθιμον τῆς Μονομαχίας, δύναται νὰ δικαιολογηθῆ κατὰ τινὰ τρόπον.

Τὴν Τιμήν πρέπει νὰ διαιρέσωμεν εἰς ἰδίως τιμὴν καὶ εἰς ὑπόληψιν καὶ τιμὴ μὲν εἶναι, ἡ περὶ τῆς ἀτομικῆς ἀξίας ἐκάστου συνείδησις αὐτοῦ· ἄρα, ὡς τοιαύτη, δὲν ὑπόκειται, ἀναντιρρήτως, εἰς προσβολήν. Ὑπόληψις δὲ, ἡ περὶ τῆς ἀξίας τινος, τοιάδε ἢ τοιάδε ἰδέα τῶν ὁμοίων αὐτοῦ· ἄρα, ὡς τοιοῦτον τὸ δικαίωμα τοῦτο, ἂν καὶ τὸ εἰς αὐτὸ ἀντιστοιχοῦν καθῆκον εἶναι ἀρνητικόν, ὑπόκειται, βεβαίως, εἰς προσβολήν, διότι τὴν περὶ τινος καλὴν τῶν ἀνθρώπων ἰδέαν, εὐκόλως δύναται τις νὰ μετατρέψῃ εἰς κακὴν, δηλ. νὰ προσβάλῃ τὸ δικαίωμα τοῦτο· διὸ, ἐπέρχεται τὸ γενικὸν δικαίωμα τῆς ὑπερασπίσεως ἢ ἀποκαταστάσεως τοῦ προσβληθέντος δικαίωματος.

Ἄλλ' ἐκτὸς τῆς ὄψεως τοῦ δικαίου, ὑφ' ἣν, ἰδίως μᾶς παρουσιάζεται, κατὰ πρῶτον, τὸ ἔθιμον τοῦτο τῆς μονομαχίας, δύναται νὰ ἔχῃ καὶ ἄλλας, ὡς τὴν τῆς ἠθικῆς, τὴν τοῦ κοινωνικοῦ συμφέροντος, τὴν τῆς Ὀρησκείας: Ἄλλ' ἢ Ἠθική, ἀπαιτοῦσα τὴν θυσίαν τοῦ ἐγὼ, ὑπὲρ τοῦ ὁμοίου, εἶναι ἐκ διαμέτρου ἀντίθετος πρὸς τὴν μονομαχίαν, σκοποῦσαν τὴν θυσίαν τοῦ ὁμοίου ὑπὲρ τοῦ ἐγὼ.

Ἐπίσης, τὸ κοινωνικὸν συμφέρον ἀποκρούει, οὐχ' ἤττον, τὸ ἔθιμον τοῦτο, ἐπαγὸν τὴν ἐλάττωσιν τοῦ πληθυσμοῦ· Ἠολλῶ δὲ μᾶλλον ἢ Ὀρησκεία, ἂν καὶ ὑπὸ τὴν ὄψιν αὐτὴν δικαιούμεθα νὰ μὴ θίξωμεν ποσῶς τὸ ζήτημα. Μένει, ἄρα, ὑπὸ συζήτησιν καὶ ἐξετάσιν, ἡ ὄψις τοῦ δικαίου καὶ ἐντὰῦθα εἶναι, οὕτως εἰπεῖν, ὁ Πατρόκλειος νεκρὸς, περὶ ὃν, δύο ἀντίθετα ἐρίζουσι μέρη:

Οἱ μὲν λέγουσι· ἂ ὁ Νόμος γενικὸς ὢν καὶ ἀφρημένος, οὐδόλως δύναται νὰ ἐπαρκέσῃ εἰς ὑπεράσπισιν δικαίωματος, τοσαύτας βαθμολογίας, σχετικῶς πρὸς τὴν ἀξίαν αὐτοῦ, ἔχοντος, μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, διότι ὁ μὲν θεωρεῖ τὸ δικαίωμα του τοῦτο, τόσῳ πολῦτιμον, ὅσῳ καὶ τὸ τῆς ζωῆς του, ὁ δὲ, ὀλίγον εὐαίσθητος, σχεδόν δὲν αἰσθάνεται κἄν τὴν ὑπαρξίν του· ἐπομένως ὁ νόμος οὐδὲ τὴν καρδίαν δύναται νὰ ἱκανοποιήσῃ, οὐδὲ τὸ δικαίωμα νὰ ἀποκαταστήσῃ: Ἐπειδὴ τὰ κατὰ τοῦ δικαίωματος τούτου ἐγκλήματα, αἱ προσβολαὶ δηλ. τῆς τιμῆς, συμβαίνοντα, ὡς ἐπιτοπλεῖστον, ἐν κρυπτῷ, λανθάνουσι τοὺς πάντας, σὺ Πολιτεία, διὰ τῶν δικαστηρίων, δικάζουσα κατ' ἀντικείμενον, ἐκ τῶν προσαγομένων σοι δηλονότι ἀποδείξεων, οὐ μόνον δὲν θὰ δυνηθῆς ν' ἀποκαταστήσῃς τὸ προσβληθέν τοῦτο δικαίωμά μου, ἀλλὰ μάλιστα, ἢ προσβολὴ τῆς τιμῆς μου θέλει μᾶλλον ἐπιταθῆ, ἐάν ἐγὼ μὲν παρουσιασθῶ ἐνώπιόν σου ζητῶν ἱκανοποίησιν, κατὰ τὰ ὑπὸ τῶν νόμων σου διαγραφόμενα, σὺ δὲ, ἀπολύσῃς τὸν προσβολέα

τοῦ δικαίωμάτος μου κηρύττουσα αὐτὸν ἀθῶον, διότι δὲν ἠδυνήθη νὰ βεβαιώσω τὸ ἐγκλήμα, διὰ τῆς ὁμολογίας δύο τοῦλάχιστον, μαρτύρων, τοὺς ὁποίους θεωρεῖς, εὐλόγως, τῶν ὧν οὐκ ἄνευ· ἄρα, διὰ τοὺς λόγους μόνον τούτους, οἵτινες εἰσὶν οἱ μᾶλλον σπουδαῖοι καὶ οὐσιώδεις, μὴ δυναμένη νὰ ὑπερασπίσῃς καὶ ἀποκαταστήσῃς τὸ προσβληθέν δικαίωμά μου, μὴ ἐπαρκοῦσα νὰ ἱκανοποιήσῃς τὴν Καρδίαν, βαθέως συναισθανομένην τὴν προσβολήν, ἀνάγκη νὰ ἐπιτρέψῃς τὴν δι' ἰδίας δυνάμεως ὑπεράσπισιν τοῦ προσβληθέντος δικαίωμάτος μου τούτου, ἀνάγκη νὰ ἐπιτρέψῃς τὸ ἔθιμον τῆς Μονομαχίας.

Ἄλλ' οἱ ἀντιφρονούντες ἀντιτάττουσιν ἀμέσως εἰς ταῦτα, τὰ ἐξῆς: Ὁ Νόμος, λέγετε, γενικὸς ὢν καὶ ἀφρημένος, δὲν ἐπαρκεῖ εἰς ὑπεράσπισιν καὶ ἀποκατάστασιν τοῦ δικαίωμάτος σας, τοσαύτας, μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, ἔχοντος βαθμολογίας σχετικῶς πρὸς τὴν ἀξίαν του, ἀλλὰ παραλογίζεσθε: Ἄξιόν τε, λοιπόν, δι' ἕκαστον ἀνθρώπον νὰ κατασταθῇ ἴδιος νόμος, ρυθμίζων καὶ κανονίζων τὰ τῶν δικαιωμάτων του καὶ ἀκυρῶν τὴν τοιάδε ἀξίαν των, κατὰ τὴν ἐκάστου αὐθαίρετον θέλησιν καὶ διάθεσιν; ἀλλὰ, πλὴν τῆς ἀλλοκότου ταύτης κοινωνικῆς ἀνισότητος, ἐνώπιον τῶν νόμων, τὴν ὁποίαν θέλετε, δεσποτικώτατα καὶ παραλογώτατα, νὰ καταστήσῃτε κατὰ τὸν ἸΘ'. Αἰῶνα τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς ἰσότητος, εἶπατέ μοι καὶ πῶς εἶναι δυνατόν τοῦτο νὰ κατορθωθῆ; Ὁ Νόμος, ἀ-

ποβρέων ἀπὸ τὴν ἀκριβῆ καὶ ὅλως ἀπαθῆ καὶ ἀπροκατάληπτον λογικὴν στάθμισιν τῶν διαφορῶν περιστάσεων, ὅσαι, πιθανῶς, δύναται νὰ διαταράξῃ τὴν κοινωνικὴν συμβίωσιν, εἶναι καὶ πρέπει, ἀναντιρρήτως, νὰ ἦναι, γενικὸς καὶ ἀφρημένος, οὐδόλως λαμβάνων ὑπ' ὄψιν τὴν ἐμπαθῆ καὶ αὐθαίρετον ἀξίαν, ἣν, φέρ' εἰπεῖν, κυρία τις, ἀποδίδει εἰς τὸ κυνάριον τῆς, ὅπερ αὐτὴ δὲν ἀνταλλάσσει μὲ ὅλους τοὺς θησαυροὺς τοῦ κόσμου, ἢ τὴν ἀνεκτίμητον ἀξίαν, ἣν ἀποδίδει τις εἰς ἄλλο τι ἀντικείμενον, ὅχι διὰ τοῦ νοός, ἀλλὰ διὰ τῆς καρδίας, δύναται ἢ πρέπει νὰ λαμβάνῃ ὑπ' ὄψιν, ἀλλ' ἀείποτε ν' ἀποδίδῃ εἰς αὐτὸ τὴν πραγματικὴν ἀξίαν του καὶ μόνον αὐτὴν; Ἡ καρδία ἄνευ νοός, εἶναι ὡς ὁ ἄνηθος ἄνευ κηδεμόνος, τρέχων εἰς τὸν ὀλεθρόν του, εἰς τὴν ἠθικὴν καὶ ὑλικὴν καταστροφὴν του· εἶναι ὡς ὁ θυμοειδὴς τῆς Ἀραβίας ἵππος, ὅστις, ἄνευ χαλιννοῦ, σύρει καλπάζων τὸν ἀναβάτην του εἰς τὴν ἀπώλειαν. Ἡ καρδία πρέπει νὰ ὑπέικῃ εἰς τὸν νοῦν, ὡς ὁ ἵππος εἰς τὸν χαλινόν, καὶ ὁ ἄνηθος εἰς τὸν κηδεμόνα διότι ἄλλως, φρικῶδες βάραθρον ἀμφοτέρους τοὺς ἀναμένει.

Δειατείνεσθε β'. ὅτι ἡ Πολιτεία, δικάζουσα διὰ τῶν ὀργάνων τῆς ἐξ ἀντικειμένου, δηλ. ἐκ τῶν προσαγομένων ἀποδείξεων, δὲν δύναται νὰ ἀποκαταστήσῃ τὸ προσβληθέν δικαίωμά σας διότι λαμβάνοντος, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, χώραν τοῦ ἐγκλήματος τούτου, ἐν κρυπτῷ, δὲν ἔχῃτε νὰ τῆ προσάξῃτε τὰς ἀποχρῶ-

σας τῆς προσβολῆς ἀποδείξεις· ἀλλὰ καὶ αὖθις, οὐχ ἦττον, παραλογίζεσθε, διότι ἀφοῦ συνομολογεῖτε ἀφ' ἐνός, ὅτι τὸ δικαίωμα σας τοῦτο συνίσταται εἰς τὴν τοιαύτην ἢ τοιαύτην περὶ τῆς ἀξίας ὑμῶν ἰδέαν τῶν ἀνθρώπων, ἀφ' ἐτέρου μᾶς λέγετε, ὅτι δὲν ἔχετε δύο καὶ ἀνθρώπους, ἵν' ἀποδείξητε τὴν προσβολὴν τοῦ δικαίωμάτος σας τούτου. Ἀλλὰ τότε, πῶς προσεβλήθη τὸ δικαίωμα σας; πῶς δηλαδὴ ἡ καλὴ τῶν ἀνθρώπων περὶ ὑμῶν ἰδέα, μετεβλήθη εἰς κακὴν, ἀφοῦ, οὔτε δύο ἄνθρωποι γινώσκουσι τὴν τοιαύτην προσβολὴν; Καὶ ἐνταῦθα τὸ κακόν, ἢ παράλογος καὶ στρεβλὴ ἰδέα ὑμῶν ἔγκειται· εἰς τὴν ἀχαλίνωτον φαντασίαν. Χαλινώσατε αὐτήν, χαλινώσατε τὴν καρδίαν καὶ ἀμέσως παύουν αἱ κατὰ τοῦ Νόμου παιδαριώδεις αἰτιάσεις σας, τὰ παράλογα ὅπως παράπονά σας κατὰ προσβολῆς ἀνυπάρκτου.

Ἄλλ' ἔλθωμεν πρὸς στιγμὴν ἐκ τῆς Θεωρίας καὶ εἰς τὴν Πράξιν, εἰς τὸν Πραγματικὸν δηλ. Κόσμον. Προσεκάλεσεν εἰς μονομαχίαν ὁ Καῖσαρ τὸν Πομπήιον, ὁ Δημοσθένης τὸν Αἰσχύνην, ἂν καὶ ἐκ τοῦ βήματος μυρία ὅσα ὁ εἷς κατὰ τοῦ ἄλλου ἐτόξευον, θανασίμως προσβάλλοντες τὴν τιμὴν των; Προσεκάλεσεν εἰς μονομαχίαν ὁ Θεμιστοκλῆς τὸν Εὐρυβιάδην, ὅταν ὁ δεῦτερος οὗτος, ἐρίσας μετ' ἐκείνου, ὕψωσε τὴν ράβδον διὰ νὰ τὸν πατάξῃ; Πολοῦ γε καὶ δεῖ! «Πάταξον μὲν, ἄκουσον δὲ,» μὲ πραότητα καὶ ἀπάθειαν ἀνήκουστον ἀπήντησεν εἰς τὴν προσβλητικωτάτην ἀπόπειραν τοῦ Εὐρυ-

βιάδου ὁ ὄντως γενναῖος καὶ μεγαλοπράγμων ἐκεῖνος στρατηγός· τὸ δὲ «Πάταξον μὲν, ἄκουσον δὲ» ἐκεῖνο, ἔσωσε τὴν Ἑλλάδα ὀλόκληρον. Τίς ὠνόμασεν ἄτιμον τὸν Θεμιστοκλῆ, διὰ τὴν τσαύτην του ἀνοχήν; Ἄς ἀπαντήσῃ ἡ ἱστορία, ἄς ἀπαντήσῃ ὁ Πλούταρχος, σημειῶν ἐν τῷ βίῳ του, ὅτι, ὅτε ἐπαρουσιάσθη εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας, ἐξανέστη ὅλον ἐκεῖνο τὸ ἀναριθμητὸν πλῆθος, ἐξανέστη σύμπασα ἡ Ἑλλάς, διὰ νὰ τιμῆσῃ ἐπαξίως τὸν σωτῆρα τῆς, τὸν μεγαλεπήβουλον καὶ μεγαλόφρονα ἄνδρα.

Καὶ ὁ Ὅμηρος, ὁ πατὴρ οὗτος τῆς Ποιήσεως, θέλων νὰ στολίσῃ, ὅσον οἶόν τε τὸν ἥρωά του, πῶς μᾶς τὸν παριστᾷ: Ἐνῶ ἀφ' ἐνός τῷ ἀποδίδει τὰς σπανιωτέρας σωματικὰς ἀρετὰς, ἀφ' ἐτέρου, τὸν κοσμεῖ διὰ κοσμήματος, πάντων τῶν ἄλλων πολυτιμωτέρου, διὰ γενναιότητος ἀληθοῦς, εὐγενοῦς καὶ οὐχὶ θηριώδους. Ἐνῶ λέγει, ἐρίσας μετὰ τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ σκληρῶς περιῦβρισθεὶς, ἦν ἔτοιμος νὰ σύρῃ τὸ δόξυ φάσγανόν του, τοὺς μὲν νὰ διασκορπίσῃ, τὸν δ' Ἀτρείδην ν' ἀναιρέσῃ, «ἦλθεν Ἀθήνη οὐρανόθεν, ξανθῆς δὲ κόμην ἔλε Πηλίωνα,» τοὔτέστιν, ἦλθεν ὁ νοῦς καὶ ἐχαλίνωσε τὰς ὀρμὰς τῆς καρδίας: Προσεβλήθη, διὰ τοῦτο, ἡ τιμὴ τοῦ ἥρωος; Τούναντίον μάλιστα, στίγμα αἰώνιον ἤθελε κηλιδώσει τὸν στέφανον τῆς δόξης, τὸν ὁποῖον ἐπλεξεν αὐτῷ ὁ ἀπαράμιλλος ἐγκωμιστῆς του, ἐὰν ἐνέδιδεν εἰς τὰς ὀρμὰς τῆς καρδίας του.

Καὶ τί λοιπόν; εἶναι βρευστόν τι αὐτῇ

ἡ τιμῇ, ἢ τόσῳ κοῦφον αὐτὸ τὸ δικαίωμα, ὥστε εἰς ἐνός ἀναγώγου βίαιον κίνημα καταρέει, ἢ εἰς ἀπλὴν πνοὴν ἐνός ἀνοήτου πετᾶ εἰς τοὺς ἀέρας; Καὶ νομίζετε ὅτι εἰς τὴν αἰχμὴν τοῦ ξίφους κρέμαται ἡ τιμὴ καὶ πρέπει νὰ φονεύσῃ νὰ γενῆς κακοῦργος, διὰ νὰ τιμηθῆς; Ἀλλὰ τί κοινόν, μεταξύ τιμῆς καὶ φόβου, μεταξύ ἐγλήματος καὶ δικαιώματος, μάλιστα τοιοῦτου; ταῦτόν εἰπεῖν, τί κοινόν, μεταξύ ἀρετῆς καὶ κακίας; οὐδέν, ἀπολύτως οὐδέν.

Ἡ Μονομαχία ἄρα, τὸ ἐξάμβλωμα τοῦτο τῆς ἀναρχίας τοῦ Μεσαιῶνος, καταδικαζομένη διαβρῆδην, ὑπὸ τῆς Ἡθικῆς, ὑπὸ τῆς Θρησκείας, ὑπὸ τοῦ Κοινωνικοῦ συμφέροντος, καταδικάζεται, ἐπίσης, ὑπὸ τοῦ Δικαίου, καταδικάζεται ὑφ' ὅλας τὰς ἐπόψεις, μὴδ' αὐτῆς τῆς ἀπλῶς λογικῆς ἐξαιρουμένης.

II. A. XATZHOYILOS

Ο ΕΡΝΑΝΗΣ

ΤΟΥ ΒΙΚΤΟΡΟΣ ΟΥΓΚΩ. (α)

(Ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ.)

..... Ὁ Βίκτωρ Οὐγκῶ δὲν εἶναι ἐκ τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων, οἵτινες ἀψυχοῦσιν εἰς τὸ πρῶτον παρεμβλήθην αὐτοῖς πρόσκομμα.

(α) Ἐπάρχει βιβλίον ἐπιγραφόμενον· α' Ἀναμνήσεις τοῦ Βίκτορος Οὐγκῶ, γραφεῖσαι ὑπὸ τινος μάρτυρος τοῦ βίου αὐτοῦ. Ἐκ τοῦ συγγράμματος τούτου μετεφράσαμεν τὸν «Ἐρνάνην», ὅστις ἀποτελεῖ τὸ LV. κεφάλαιον αὐτοῦ. (Τόμ. Δ'. σελ. 32=66.)

Μετὰ τὴν ἀπαγόρευσιν τῆς Marion de Lorme, ἐγευματίζεν οὗτος μετὰ τοῦ βαρόνου Τέυλορ παρὰ τῆς κ. Νοδιέρ. Ὁ Τέυλορ ἠτοιμάζετο νὰ ἀποδημήσῃ.

— Πότε θὰ ἐπανακάμψητε; ἠρώτησεν αὐτὸν ὁ Οὐγκῶ.

— Περὶ τὰ τέλη τοῦ μηνός.

— Ἄρα θ' ἀπουσιάσητε πλέον τῶν τριῶν ἐβδομάδων. Συγκαλέσατε λοιπὸν τὴν ἐπιτροπὴν τοῦ θεάτρου τὴν 1ην 8βρίου, διότι ἔχω τι νὰ τῇ ἀναγνώσω.

Τὴν 1ην 8βρίου ἀνέγνω τὸν Ἐρνάνην.

Τὸ δράμα ὑπεδέξαντο δι' εὐφημιῶν, καὶ τὰ μέρη αὐτοῦ διενεμήθησαν πάραυτα. Τὸ τῆς δόνας Σόλας ἔλαβεν ἡ Δεσποινὴς Μάρς, τὸ τοῦ Ἐρνάνη ὁ Φιρμὲν, τὸ τοῦ δὸν Ρουή-Γομέζ ὁ Ζοανὺς, τὸ τοῦ δὸν Καρόλου ὁ Μισελότ. Μικρὰ τινα μέρη ἐδέξαντο εὐχαρίστως κωμικοὶ μεγάλης ἀξίας, ὁ Ρενιέρ, ὁ Σαμφὼν κλπ. Οἱ ὀλίγοι στίχοι τοῦ παιδὸς Ἰακουέζ ἀνετέθησαν τῇ δεσποινίδι Δεσπρῶ. (τῇ μετὰ ταῦτα κυρίᾳ Ἀλλάν.)

Αἱ πρῶται δοκιμασίαι ἐγένοντο μετὰ ζήσεως. Ὁ Μισελότ, καὶ τοι περὶ ὀλίγου ἐποιεῖτο τῆς νεωτέρας φιλολογίας, ἦτο ἀνὴρ τοῦ κόσμου καὶ εἶχε τρόπους εὐγενεῖς. Ὁ Φιρμὲν ἔτρεφε συμπαθείας πρὸ τὰ δράματα. Ὁ Ζοανὺς, ὅστις εἶχε τὰς λευκὰς τρίχας τοῦ δὸν Ρουή Γομέζ, ἦν ἀρχαῖος στρατιωτικὸς, ἀπωλέσας δύο δακτύλους, ὅτε ἐμάχετο ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ Στρατηγοῦ Οὐγκῶ. Ἐδείκνυεν οὗτος τῷ συγγραφεῖ τοῦ Ἐρνάνη τὴν πηρὰν αὐτοῦ χεῖρα καὶ τῷ ἔλεγε μετὰ φυσικῆς ἐμφάσεως:

Ἡ δόξα μου συνίσταται εἰς τοῦτο· ὅτι νέος μὲν ὑπηρέτησα ὑπὸ τὸν πατέρα, γέρονι δὲ ὑπὸ τὸν υἱόν.

Ἡ νέα τέχνη ἔκαμε τὰς δοκιμὰς τῆς ἐν

τῷ Γαλλικῷ Θεάτρῳ καὶ ἐπέτυχεν. Ὁ Ἀλέξανδρος Δουμάς ἔδωκε πρὸς παράστασιν τὸν Ἑρρίκον Γ'. Ἀγνωστος σχεδὸν τὴν προτεράϊαν, καὶ μὴ ὑπαρχουσῶν ἀναμνήσεων βίου παρελθόντος, δυναμένου νὰ προκαλέσῃ τὰ μίση, ἐξέπληξε τὸ κλασικὸν κόμμα, ὑπερῶς ὅπως ἀπροπαράσκευον, δὲν κατώρθωσε ν' ἀντιτάξῃ τὴν ἄμυναν. Τὸ κοινὸν, ἐγκαταλελειμμένον εἰς ἑαυτὸ καὶ βαρυνθὲν ν' ἀκούῃ πάντοτε τὴν αὐτὴν τραγωδίαν καὶ τὴν αὐτὴν κωμωδίαν αἰωνίως ἐπαναλαμβανομένης, καὶ ἐκάστοτε χειρότερον, εἰλκυσθῆ ὑπὸ τῆς ἀπρόοπτου καλλονῆς τοῦ θαυμασίου ἐκείνου καὶ δραστηρίου δράματος. Ἦτο δὲ αὐτὸς θρίαμβος ἄνευ ἀγῶνος, πανήγυρις, χαρὰ γενικὴ, εὐτυχία.

Ἡ ψυχρότης ἤρξατο ἀπὸ τῆς δεσποινίδος Μάρς.

Ἡ δεσποινὶς Μάρς ἦν τότε Πεντηκοντοῦτις. Ἦτο λίαν φυσικὸν ν' ἀγαπᾷ τὰ δραματικὰ ἔργα, ἅπερ ἐδίδασκεν ἐν τῇ νεότητί της καὶ προπάντων τὰ ἀρμόζοντα αὐτῇ ἦν ὅμως πολεμῖα τοῦ δραματικοῦ νεωτερισμοῦ. Ἐδέξατο τὸ ἀνῆκον αὐτῇ μέρος τοῦ Ἑρνάνη, κυρίως ἵνα μὴ λάβῃ αὐτὸ ἐτέρα τις ἠθοποιός. Ὁ Ἑρρίκος Γ' ἀπέδειξεν ὅτι τὸ δράμα ἠδύνατο νὰ ἐπιτύχῃ. Ὁ Ἑρνάνης ὅμως ἐν τῇ ἀναγνώσει του ἐπήνεγκε μεγίστην ἐντύπωσιν, ἡ δὲ δεσποινὶς δὲν ἐπόθει ν' ἀφίση ἄλλῃ τινι συναδέλφῳ τὸν θόρυβον καὶ τὰς ἐπευφημίας, αἵτινες πιθανὸν νὰ ἐπῆρχοντο. Ἀλλ' ἐν ταῖς δοκιμαῖς παρίστανε τὸ μέρος τῆς δόνα-Σόλας μὲ ὕφος ψυχρὸν, ὑπεροπτικὸν καὶ κάπως ὄνειροπόλον. Τριακονταπέντε ἐτῶν θρίαμβοι περιῆψαν αὐτῇ δραματικὴν παντοδυναμίαν, ἐπηρέαζον καὶ αὐτοὺς τοὺς συγγραφεῖς τῶν δραμάτων. Παρὰ τὸ ἐκ τῶν ἀναμνήσεων τοῦ Ἀλεξ. Δουμά

τὸ ἐξῆς ἐπεισόδιον τοῦ Ἑρνάνη.

« Αἴφνης ἡ δεσποινὶς Μάρς σταματᾷ.

«— Συγγνώμην, φίλοι μου, εἶπε τοῖς Φιρμὲν, Μισελότ, καὶ Ζοανὺ, ἔχω νὰ εἶπω τι πρὸς τὸν συγγραφέα.

« Ὁ συγγραφεὺς, πρὸς ὃν ἀπευθύνετο, ἐποίησε σημεῖον συγκατανεύσεως καὶ ἔμεινε σιγῶν καὶ ἀκίνητος ἐν τῇ θέσει του.

Ἡ δεσποινὶς Μάρς προὐχώρησεν, ἔθετο τὴν χεῖρα ὀριζοντίως ἐπὶ τοῦ μετώπου της, καὶ, καί τοι ἐγνώριζε κάλλιστα εἰς ποῖον ἐκάθητο θρανίον ὁ ποιητής, προσεποιεῖτο ὅτι τὸν ἀνεζήτη.

— Κύριε Οὐγκώ! εἶπεν. Ὁ κ. Οὐγκώ δὲν εἶναι ἐν τῷ θεάτρῳ;

«— Ἴδου με, δεσποινίς, ἀπεκρίνατο ὁ Οὐγκώ ἀνορθούμενος.

«— Ἄ! κάλλιστα! εὐχαριστῶ..... Εἶπατέ μοι, κ. Οὐγκώ....

«— Εἰς τὰς διαταγὰς σας.

«— Ὁ ἀπαγγεῖλω τὸν στίχον ἐκείνον:

Vous êtes mon lion superbe et généreux!

«— Ναί, κυρία. Ὁ Ἑρνάνης σὰς λέγει:

Hélas ! j'aime pourtant d'un amour bien profond !

Ne pleure pas. Mourons plutôt ! Que n'ai-je un monde ?

Je te le donnerais ! Je suis bien malheureux !

Καὶ ὑμεῖς τῷ ἀπαντᾶτε:

Vous êtes, mon lion, superbe et généreux !

«— Σὰς ἀρέσκει λοιπὸν, κ. Οὐγκώ;

«— Τί;

«— Τὸ vous êtes mon lion ?

«— Διατὶ ὄχι; Γράφων ἐπίστευα ὅτι ἔχει καλῶς.

«— Λοιπὸν τὸ lion σὰς ἐνδιαφέρει;

«— Ναί καὶ ὄχι, κυρία. Εὐρετέ μοι ἄλλο καλλίτερον καὶ τὸ ἀλλάσω.

«— Δὲν ἀνήκει εἰς ἐμὲ νὰ τὸ εὐρῶ! Δὲν εἶμαι ἐγὼ ὁ ποιητής!

«— Λοιπὸν ἄς ἀφίσωμεν αὐτὸ ὡς ἔχει.

«— Ἀλλὰ τῇ ἀληθείᾳ μοι φαίνεται τόσῳ παράδοξον ν' ἀποκαλῶ τὸν κ. Φιρμὲν λέοντά μου!

«— Ἄ! διότι διδάσκουσα τὸ μέρος τῆς δόνα-Σόλας θέλετε νὰ μένετε ἡ δεσποινὶς Μάρς ἄς ὄντως ἠθέλατε εἰσεῖν ἡ κόρη τοῦ δὸν Ρουὶ Γομεζ τοῦ Σύλβα, δηλ. εὐγενῆς Καστιλιανῆ τοῦ 16ου αἰῶνος, δὲν θὰ ἐβλέπατε ἐν τῷ Ἑρνάνη τὸν κ. Φιρμὲν, ἀλλ' ἕνα τῶν τρομερῶν ἐκείνων ἀρχηγῶν, οἵτινες ἠνάγκαζον τὸν Κάρολον Ε'. νὰ τρέμῃ ἐν αὐτῇ του τῇ μητροπόλει. Τότε ἠθέλατε ἐννοήσῃ ὅτι ἡ τοιαύτη γυνὴ ἠδύνατο νὰ καλέσῃ τὸν τοιοῦτον ἄνδρα λέοντά της καὶ τὸ ὄνομα τοῦτο θὰ ἐφαίνετο ὑμῖν ἥττον παράδοξον.

«— Πολὺ καλὰ ἀφοῦ τὸ lion σὰς εὐχαριστεῖ τόσῳ, ἄς μὴν ὀμιλῶμεν πλέον. Θὰ τὸ εἶπω ὡς ἔχει ἐν τῷ χειρογράφῳ ὑπάρχει «mon lion» ἐγὼ θὰ εἶπω «mon lion»;... ἐγὼ!... Θεέ μου!... Μέγιστε Θεέ! δι' ἐμέ... εἶναι τὸ αὐτό. Ἐξακολουθήσωμεν Φιρμὲν:

Vous êtes mon lion superbe et généreux.

« Τὴν ἐπιούσαν ὅμως, ἅμα ἔφθασεν εἰς τὸν στίχον τοῦτον ἡ δεσποινὶς Μάρς, ἔστη καὶ πάλιν. Ὡς καὶ τὴν προτεράϊαν ἔθεσε τὴν χεῖρα ὑπεράνω τῶν ὀφθαλμῶν, καὶ προσεποιεῖτο ὅτι ἐζήτη τὸν ποιητήν.

«— Ὁ κ. Οὐγκώ εἶναι ἐνταῦθα;

«— Ἴδου με, κυρία.

«— Ἄ! τόσῳ τὸ καλλίτερον! χαίρω ὅτι εἰσθε ἐνταῦθα.

«— Δεσποινίς, πρὸ τῶν δοκιμῶν σὰς ἐχαίρετσα.

«— Ἐχετε δίκαιον.... λοιπὸν, ἐσκέφθητε;

«— Περὶ τίνος;

«— Περὶ οὗ σὰς εἶπον χθές.

«— Χθές μοι ἐκάματε τὴν τιμὴν νὰ μοι εἶπητε πολλὰ πράγματα.

«— Ἐχετε δίκαιον... ἀλλά... ἐννοῶ, περὶ τοῦ ἡμιστιγίου ἐκείνου.

«— Ποίου;

«— Ἐ! θεέ μου! τάχα δὲν γνωρίζετε καλῶς περὶ τίνος πρόκειται;

«— Σὰς ὀρκίζομαι κυρία, ὅτι ἀγνοῶ. Μοὶ κάμνετε τόσον ωραίας καὶ ὀρθὰς παρατηρήσεις, ὥστε συγχέω τὰς μὲν μὲ τὰς δέ.

«— Ἐνῶ τὸ ἡμιστίχιον τοῦ mon lion...

«— Ἄ! ναί! τὸ «vous êtes mon lion» ἐνθυμοῦμαι.

«— Λοιπὸν; ἤρατε ἄλλο ἡμιστίχιον;

«— Σὰς ὀμολογῶ, ὅτι δὲν ἐπειράθην νὰ εὐρῶ τοιοῦτον.

«— Τὸ ἡμιστίχιον ἐκεῖνο δὲν σὰς φαίνεται ἐπικίνδυνον;

«— Ἀγνοῶ, κυρία, τί ἐννοεῖτε μὲ τὴν λέξιν ἐπικίνδυνον.

«— Ἐπικίνδυνον καλῶ ὅ,τι πιθανῶς θ' ἀποδοκιμασθῇ.

«— Οὐδέ ποτε ἔσχον τὴν ἀπαίτησιν νὰ μὴ ἀποδοκιμασθῶ.

«— Ἐχει καλῶς ἀλλὰ πρέπει νὰ ἀποδοκιμασθῆτε ὅσον οἶόν τε ὀλιγώτερον.

«— Πιστεύετε λοιπὸν ὅτι τὸ ἡμιστίχιον τοῦ λέοντος θ' ἀποδοκιμασθῇ;

«— Εἶμαι πεπεισμένη.

«— Διότι δὲν τὸ λέγετε μὲ τὴν συνήθη τέχνην σας.

«— Θὰ τὸ εἶπω ὅπως κάλλιον δυνήθω... ὅμως... ἐπόθουν μάλλον...

«— Τί;

«— Νὰ εἶπω ἄλλην τινὰ φράσιν.

«— Καὶ ποίαν ;

«— Ἐπὶ τέλους, ἄλλην τινα.

«— Ἀλλὰ τίνα ;

«— Ἦθελον εἶπει.....

« Καὶ προσεποιεῖτο ὅτι ἐζήτει λέξιν, ἣν πρὸ τριῶν ἡμερῶν ἀνεμάσσα.

«— Ἦθελον εἶπει, φέρ' εἰπεῖν....

Vous êtes, monseigneur, superbe et généreux τὸ *monseigneur* δὲν εἶναι διὰ τὸν στίχον ὅ,τι καὶ τὸ *mon lion* ?

«— Ναί, κυρία, ἀλλὰ τὸ *mon lion* ἐξυψοῦ αὐτὸ, τὸ δὲ *monseigneur* τὸ καθιστᾷ τετραμμένον.

— Προτιμῶ μᾶλλον νὰ ἴδω ἀποδοκιμαζόμενον καλὸν τινα στίχον, παρά χειροκροτούμενον ἓνα κακόν.

«— Ποῦ καλὰ, ποῦ καλὰ.... ἄς μὴ ὀμιλῶμεν πλέον.... Ὁ κ α λ ὅ ς α ς σ τ ῖ χ ο ς θ' ἀπαγγελητὴ ἀμετάβλητος. Ἄγωμεν, Φιρμέν, φίλε μου, ἐξακολουθήσωμεν.

«*Vous êtes mon lion superbe et généreux.*»

(Ἀκολουθεῖ.)

ΕΑΝ ΗΓΑΠΩΝ!....

(Σενέχεια.)

Ὁ μὴ ἀγαπῶν ἀνὴρ, ἢ μὴ θέλουσα νὰ γνωρίσῃ γυνὴ πόσον εἶναι ἡδὺ τὸ ἀγαπᾶν εἰσὶν ὄντα ἀτελῆ· δὲν μετέχουσι τῆς ἐπινοήσεως τῆς Θείας Προνοίας· εἰσὶν ἐκτὸς τῆς ὁδοῦ τῆς ἀληθείας· περιπλανῶνται εἰς τὸ ἄπειρον, τὸ ἀόριστον. Εἰσὶν ἀνάξιοι ἀποθανάτισεως· διότι, ἢ ἀθανασία δὲν χορηγεῖται ἐξ ἴσου εἰς πάντα τὰ ὄντα. Νομίζω ὅτι αἱ ψυχαὶ πλανῶνται μέχρις οὗ ἀξιοθῶσι νὰ συναντήσωσι τὴν θήλειαν ψυχὴν δι' ἣν ἐδημιουργήθησαν. καθ' ἣν

δὲ ἡμέραν αἱ δύο αὐταὶ ψυχαὶ συναντηθῶσι, δράμουσι μετὰ φρενιτιδος ἢ μία πρὸς τὴν ἄλλην, ἐνοῦνται καὶ ἀποτελοῦσιν ἓν, διαρκές, αἰώνιον, ἀδιάφθορον!.....

Ἐντεῦθεν ἡ δυστυχία τῶν ψυχῶν τῶν μὴ δυναμένων ν' ἀγαπήσωσι, καθ' ὃ μὴ εὐτυχουσὼν νὰ συναντήσωσι τὴν ἣν ζητοῦσι θήλειαν ψυχὴν. Αἱ τοιαῦται ὅμως εἰσὶ προωρισμένοι ν' ἀπολαύσωσι ταχύτερον τῆς ἀθανασίας, καθ' ὅτι ἅμα ἐγκαταλείψουσι τὴν προσωρινὴν φαρτὴν κατοικίαν των, θὰ δράμωσιν εἰς συνάντησιν τῶν ἀδελφῶν, οὕτως εἰπεῖν, ψυχῶν των, αἵτινες τὰς ἀναμένουσι καὶ ἄς ὁ Δημιουργὸς δὲν ἀφῆκεν ἀκόμη νὰ ἐξέλθωσι τῶν χειρῶν του.

Ὅταν λοιπὸν θὰ νυμφευθῶ, σύζυγός μου θὰ εἶναι τὸ πλάσμα ὑπερ ὃ θεὸς μοὶ προώρισεν, ἄλλως τε δὲν θὰ νυμφευθῶ ποτέ. Οὐδέποτε θὰ νυμφευθῶ γυναῖκα δι' ἣν δὲν θὰ αἰσθανθῶ ἔρωτα παράφορον, θερμὸν, βίαιον! Εἶναι πρᾶγμα ὑπερ δὲν θὰ πράξω ποτέ, μολονότι τὰ τρία τέταρτα τῶν λαμβανόντων χώραν συνοικεσιῶν ἀκολουθοῦσι ὅλως διάφορον τακτικὴν, εἴτε διὰ λόγους ὕλικου συμφέροντος, εἴτε διὰ λόγους οἰκογενειακῶν ὑποχρεώσεων, κοινωνικῶν ἀπαιτήσεων, ἢ κα συμφερόντων ἀκόμη πολιτικῶν.

Πῶς λοιπὸν θ' ἀναγνωρίσω τὴν τοιαύτην γυναῖκα ; Τὴν ἐρώτησιν ταύτην βεβαίως προτίθεσθε νὰ μοὶ ἀποτεινῆτε, κυρία.

Οὐδὲν εὐκολώτερον τούτου.

Θὰ τὴν ἀναγνωρίσω ἐκ τῆς ἀκαταμαχῆτου συγκινήσεως καὶ σφοδρᾶς πρὸς αὐτὴν ἔλξεως, ἣν θὰ αἰσθανθῶ ἅμα τῇ συναντήσεμας. Θὰ ἀναγνώσω ἐν τῷ βάθει τῶν ὀφθαλμῶν της εἰς τὰς ἐλαχίστας κινήσεις της, εἰς τοὺς μυχούς της καρδίας της, τῆς ψυχῆς της, ὅτι αὐτὴ εἶναι ἢ δι' ἐμὲ ὑπὸ τοῦ Πλάστου προ-

ωρισθεῖσα θήλεια ψυχῇ. Ἡ τοιαύτη ἀνάγνωσις οὐκ ἔστι δύσκολος· περὶ δὲ τοῦ ὄρθου καὶ ἀλανθάστου αὐτῆς θὰ μὲ βεβαιώσῃ αἰσθημά τι ἄγνωστον καὶ κατ' ἐκείνην ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν γεννηθησόμενον.

Μετὰ ταῦτα θὰ εἶπω εἰς τὴν γυναῖκα ἐκείνην: — Σὰς ἀγαπῶ ! — ἐκείνη δὲ θὰ μοὶ ἀποκριθῇ: — Τὸ ἐγνώριζον.

Ἡ Παυλίνα καὶ ὁ Σενέκας, ἡ Συβίλλη καὶ ὁ Ῥοβέρτος τῆς Νορμανδίας, ὁ Στρατάρχης δὲ—Μουσοῦ καὶ ἡ σύζυγός του ἰδοὺ ζεύγη ἀληθῶς ἐρωτικῶς ἀγαπηθέντα καὶ διαψεύδοντα τοὺς ἐναντία φρονούντας.

Ἄγαπᾶν!.... ὅποιον ἀκτινοβόλον ἄπειρον ἢ λέξις αὐτὴ μοὶ ἀποκαλύπτει!.... Ἐὰν ἠγάπων, μετὰ τῆς ἥς ἐγὼ ἐννοῶ ἐπιτυχίας, ἤθελον ἐγκαταλείψῃ πολλὴ εὐχαρίστως τὸν κόσμον τοῦτον· ἄνευ οὐδεμιᾶς λύπης, διότι τότε θὰ εἶχον ἀπολαύσει ἀρκούντως τ' ἀγαθὰ τοῦ βίου καὶ διότι ἐν τῷ ἄλλῳ κόσμῳ θὰ εὑρίσκον τὴν ἐκστασιν καὶ τὰς ἡδυπαθείας δι' ἃς ὁ δημιουργὸς μὲ προώρισεν.

Δὲν συμφωνῶ μὲ τὸν Λαμαρτίνον τὸν ἀξιοῦντα ὅτι διὰ τοὺς ἀγαπωμένους ὁ θάνατος ἀξίζει ἐνὸς στεναγμοῦ !

Ἐνὸς στεναγμοῦ!... διατί ; διότι ἀπαλάσσεται τις ἐνὸς εὐτελοῦς σαρκίου, ὑπερ δὲν παρεμβάλλει ἡ δυσκολία μόνον εἰς τὴν εὐτυχίαν, θλίψεις καὶ θρήνους ;... Ἐνὸς στεναγμοῦ! ὅταν ἡ ψυχὴ μου θὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸν Πλάστην της ; Ἐνὸς στεναγμοῦ! ὅταν μέλλω νὰ εἰσδύσω εἰς τὰ μυστήρια τῆς ἐνσάρκωσέως μου ; ἐνὸς στεναγμοῦ! ὅταν αἰσθάνομαι, ὅτι ἀποκδύομενος τὴν ὕλην θὰ πληρωθῶ εὐτυχίας καὶ ἐλευθερίας, καὶ ὅτι θὰ δύναμαι πλέον νὰ ἀγαπῶ, ὡς ἐγὼ ἐννοῶ τὸ ἀγαπᾶν ;

Ὅταν ταῦτα ἔλεγες, ἐνδοξε ποιητά,.... δὲν

εἶχες τὸ βλέμμα ἐστραμμένον πρὸς τὸν οὐρανόν!.....

Ἐρως!.... σύνδεσμε μυστηριώδη καὶ ἡδιστε, ὃ ὑψῶνων τὸν ἄνθρωπον μέχρι τοῦ Δημιουργοῦ αἰσθημα ἐξαγιάζον· δύναμις μαντευούσα τὰ πάντα καὶ δίδουσα εἰς πᾶν ὑπάρχον ἐνέργειαν ἰσχυρὴ δεσπότη τοῦ Σύμπαντος ὁ ἀγνοῶν Σε ἢ βλασφημῶν Σε, καταδικάζεται εἰς αἰώνιον ἄγνοιαν τῶν κινούντων τοῦ κόσμου νόμων καὶ τῶν μυστηρίων τῆς τῶν ψυχῶν ζωῆς.

Ὁ ἔρως εἶναι ἡ θεμελιώδης ἀρχὴ τῆς τῶν ὄντων ἐπιστήμης, ὃ θεμελιωτῆς πάσης ἠθικῆς· ἄνευ αὐτοῦ ὁ ἄνθρωπος μένει αἰωνίως διὰ τὸν ἄνθρωπον μία σελὶς ἀποκεκομμένη ἐκ τῆς δημιουργικῆς βίβλου. Εἶναι ὁ αἰώνιος νόμος ὁ κινῶν τοὺς κόσμους καὶ τι πλέον ἀκόμη, — Εἶναι ἀπόδειξις τῆς τοῦ Θεοῦ ὑπάρξεως!

Ἡ μεγάλη πρὸς τὸν ἔρωτα ὑπόληψίς μου μαρτυρεῖ ὅτι, ἐὰν ἠγάπων ποτέ, ἤθελον ἀγαπήσει μετὰ τοσαύτης ἐλευθεριότητος ὥστε ἡ γυνὴ μου θὰ ἠδύνατο νὰ εἶπῃ καθ' ἑαυτήν:— Ὁ ἄνθρωπος μεθ' οὗ συνεζεύχθη εἶναι ἄξιος, ν' ἀνταγαπᾶται ἀνταποκρίνεται καὶ προλαμβάνει ἀπάσας τὰς ἐπιθυμίας μου· θεωρῶ ἑμαυτὴν εὐτυχῇ τοιοῦτον πατέρα ἐκλέξασα διὰ τὰ τέκνα μου.

Ἄς μὴ λησμονήσω νὰ σὰς εἶπω, κυρία, ὅτι θὰ εἶμαι καὶ ζηλότυπος. Ἐς κόρακας τὸ χαμερπὲς ἐλάττωμα! δὲν ἔχει οὕτω ; Πλὴν, ἄς συνεννοηθῶμεν: Ἡ ζηλοτυπία, λογικῶς, δὲν εἶναι ἢ σφοδρὰ ἐπιθυμία τοῦ διατηρῆσαι τις τὸ ἀγαπώμενον ἢ κατεχόμενον ὑπ' αὐτοῦ καὶ ἐμποδίζει πάντα ἄλλον ν' ἀπολαύσῃ ὅ,τι μόνος ποθεῖ νὰ ἔχῃ. Ἐκ τῶν σκέψεων αὐτῶν ἀναχωρῶν φθάνω εἰς τὸ ἐξῆς συμπέρασμα:— Ἄνευ ζηλοτυπίας ἀδύνατον νὰ ὑπάρξῃ ἔρως.

Γνωρίζω ότι η ζηλοτυπία ενίοτε καθιστά τὸν ἄνθρωπον δυστυχέστατον· πλὴν τότε μόνον, ὅταν αὐτὴ ἔχει ἀφορμὰς σοβαρὰς καὶ λόγους ἀποχρώντας. Ἡ ἐμὴ ζηλοτυπία ἔσεται ἀγρυπνὸς φύλαξ τῆς τιμῆς τῆς γυναικὸς μου.

Θέλετε νὰ μάθητε τί ἐν τῇ συζύγῳ μου ἤθελον ἀγαπήσει καὶ πῶς ἤθελον ἀγαπήσει αὐτήν;

— Ὁ! μάλιστα, ἀνέκραξεν ἡ ὠραία κόμισσα κτυπῶσα τὰς μικρὰς λευκὰς χεῖράς της.

— Θὰ ἠγάπων ἐν τῇ συζύγῳ μου, ἐξηκολούθησεν ὁ κύριος Ἐτράνζ, τὴν ἀθωότητά της, τὴν συστολήν της, συστολήν νικωμένην ὑπὸ μόνου τοῦ ἐμοῦ ἔρωτος· τὴν ἐξομολόγησιν τῶν μυστικῶν της, τὴν ἀγχοίνοιαν μεθ' ἧς θὰ μοὶ ἐξεδήλου τοὺς τῆς καρδίας της πόθους καὶ τῆς ψυχῆς της τὰς διαθέσεις. Θὰ ἠγάπων τὰ εἰλικρινῆ μειδιάματά της, τὰς θωπεῖας της.

Βλέπω τὴν σύζυγόν μου ὠραίαν, ἐντελῶς ὠραίαν. Οἱ ὀφθαλμοὶ της εἶναι ζωηροὶ καὶ ἐκφραστικοί· τὸ μειδιάμά της ἀγγελικόν. Τὴν βλέπω λευκὴν, γλυκεῖαν, καλήν.

Ἐχει παρειὰς ῥοδιναί, στόμα ἐπὶ τούτῳ διὰ φιλήματα, ὧτα μικρὰ καὶ προωρισμένα ἔχει δι' ἄλλο τι, ἢ διὰ νὰ διαβιβάσῃ τοὺς λόγους μου ἐκ τῶν χειλέων μου εἰς τοὺς μυχοὺς της καρδίας της.

Οἱ ὀφθαλμοὶ της εἰσὶν πλειότερον τῆς μελάνης μελανοί· οἱ ὀδόντες της ἄλλοι μαργαρίται· τὰ χεῖλη της κοράλινα.

Ἰπὸ τὴν ἐποψίν τῆς σωματικῆς κατασκευῆς δὲν ὑστερεῖ οὐδενός, ὅσων ἀπαιτοῦνται, ἵνα ἦ μία γυνὴ ὠραία. Εἶναι ἀπλοῖκή, ἀφελής, ἄκακος, πλασμένη διὰ τὸν ἔρωτα.

Ἡ μνηστὴ μου, τοιαύτη ὅποια· σὰς τὴν παρέστησα, μοὶ παρουσιάσθη νύκτα τινὰ κατ'

ἄναρ. Εἶδον ὅτι εἶναι ὠραία καὶ ἀγαθὴ, καὶ ἔμεινα πολὺ εὐχαριστημένος.

Ἡ κόμισσα ἤκουε μετ' ἀπληστίας τὸν νέον αὐτὸν, ὃν ἄπασαι αἱ μητέρες κατεδίκαζον ὡς ἀνήθικον καὶ ὅστις ὠμίλει τόσον εὐφραδῶς τὴν τοῦ ἔρωτος γλῶσσαν. Ἡ καρδία της ἔπαλλε σφοδρῶς, οἱ ὀφθαλμοὶ της ἦσαν ὑγροὶ. ἤθελε δὲ ἐναγκαλισθῆ τὸν συνομιλητὴν της, ἐὰν δὲν τὴν εἶχεν ἀποθαβρύνῃ διὰ τῆς ψυχρότητός του.

Ἡμεῖς οἱ φιλήδονοι, ἐξηκολούθησεν, ἠγαπήσαμεν ὑπὲρ τὸ δέον, διήλθομεν ἐν ἔρωτι ὅλας τὰς φάσεις τοῦ βίου, ἠπατήθημεν συχνὰ. πολὺ συχνότερον ἀφ' ὅσον φαντάζεσθε· δὲν ἀπατώμεθα πλέον..... ἡ γυνὴ ἥτις ἀγαπηθῆσεται ὑπ' ἐμοῦ, θ' ἀγαπηθῆ παραφόρως. Ὁ πρὸς αὐτὴν ἔρωτός μου ἔσεται ἄνευ ὀρίων.....

Ἄγνοῶ τί ἐν τῷ βλέμματι τῆς κομήσσης ἀνέγνωσεν ὁ κ. Ἐτράνζ, ἀλλ' εἶδον αὐτὸν ἀναστάντα καὶ δῶσαντα τέλος εἰς τὴν συνδιάλεξιν διὰ τῶν ἐξῆς λόγων.

— Ὅχι κυρία!..... ἐκείνη, ἣν θ' ἀγαπήσω ἔσεται ὁμοία μετ' ἐκείνην ἧς τὴν εἰκόνα σὰς παρέστησα..... δὲν θ' ἀγαπήσω ἄλλην.

— Ἀκόμη καὶ ἐὰν αὐτὴ ἢ ἄλλη σὰς εἴπῃ, ὅτι σὰς ἀγαπᾷ παραφόρως, μέχρι μανίας, τρέλλας, εἰς τρόπον ὥστε ἐὰν δὲν ἀνταποκριθῆτε εἰς τὸν ἔρωτά της θέλει ἀποθάνει;

Ἡ ὠραία κόμισσα λέγουσα ταῦτα ἦτο ἐκτός ἑαυτῆς. Τὰ χεῖλη της, τὰ τόσον πρὸς τὸ ἀκκίζεσθαι ἐξοικωμένα, ἐφαίνοντο ἔτοιμα δι' ἐν φιλήμα· τὸ στήθος της ἔπαλλε ζωηρῶς ὁ μικρὸς της πούς ἔξεε ἀποτόμως τὸ ἔδαφος, αἱ δὲ ῥοδιναὶ παρειαὶ της διεθρόνοντο ὑπὸ δύο δακρύων, ἅτινα οἱ μαῦροι ὀφθαλμοὶ της δὲν ἠδυνήθησαν ἐπὶ πλέον νὰ δεσμεύωσιν.

Ὁ κύριος Ἐτράνζ ἐμειδίασε, ἔλαβε τὴν μι-

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΠΕΡΙ ΑΙΓΥΠΤΟΥ

ΥΠΟ

J. Barthelemy Saint-Hilaire,

ΑΚΑΔΗΜΑΙΚΟΥ.

ΑΡΧΑΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ.

(Συνέχεια.)

Ἡ ἀρχαία Ἀλεξάνδρεια διηρεῖτο εἰς πέντε μεγάλας συνοικίας, πλὴν σήμερον δὲν εἶναι γνωστὰ τὰ ὀνόματα ἢ δύο μόνον ἐξ αὐτῶν. Τὸ Bruchium κατοικοῦμενον προπάντων ὑπὸ Ἑλλήνων, Μακεδόνων καὶ Ῥωμαίων καὶ τὸ Racotis κατοικοῦμενον ἀποκλειστικῶς ὑπὸ Ἀράβων. Ἡ πόλις, ἥτις δὲν εἶχε ὀλιγότερον τῶν 4 λευγῶν περίμετρον, διηρεῖτο ὑπὸ δύο μεγάλων ὁδῶν, καθέτως διασταυρουμένων, ἀπ' ἀνατολῶν πρὸς δυσμᾶς καὶ ἀπὸ βορρᾶν πρὸς μεσημβρίαν. Τὸ τῆς διασταυρώσεως σημεῖον ἦτο ἐπὶ τῆς μεγάλης πλατείας· ἀνατολικῶς ὑπῆρχεν ἡ πύλη τῆς Νεκροπόλεως, δλ. τοῦ κοιμητηρίου· δυτικῶς ἐκείνη τῆς Canope· ἀρκτικῶς, σχεδὸν ἐπὶ τῆς θαλάσσης, ἡ πύλη τῆς Σελήνης· μεσημβρινῶς δὲ, οὐχὶ μακρὰν τῆς Μαραιώτιδος λίμνης, ἡ τοῦ Ἡλίου. Αἱ δύο αὐταὶ ὁδοὶ διεκοσμοῦντο ὑπὸ ἀπείρων στηλῶν ἅς εἶδεν ὁ Στράβων κατὰ τὸ 24ον Π. Χ. ἔτος περιηγούμενος τὴν Αἴγυπτον μετὰ τοῦ Ἑλίου Γκάλλου, Ῥωμαίου διοικητοῦ. Ἐπίσης καὶ ὁ Ἀχιλεὺς Τάτιος κατὰ τὴν τρίτην Μ. Χ. ἑκατοενταετηρίδα καὶ κατόπιν ὁ Ἀβδαλατίφ, Αἰγύπτιος ἱστορικός.

Ἐκτὸς τῶν στηλῶν αὐτῶν, ἐκτὸς τοῦ Μουσείου, τῆς βιβλιοθήκης, τῶν ἀνακτόρων τοῦ Serapeum καὶ τοῦ Ἑπτασταδίου, ἡ πόλις εἶχε ἀναρίθμητα ἄλλα κτήρια, τὸ ἐν ὠραιότερον τοῦ ἄλλου.

Καὶ πρῶτον τὸ Sema, ἦτοι ὁ τάφος τοῦ Ἀλεξάνδρου, οὗτινος τὸν νεκρὸν μετέφερον ἐξ

κρὰν τῆς κομήσσης χεῖρα καὶ προσεκόλλησεν ἐπ' αὐτῆς τὰ χεῖλη του..... Ἄ! κυρία μου— τῇ εἶπε— εἰς ταῦτα πάντα θ' ἀποκριθῶ— οἱ ἄγγελοι, ὡς ὑμεῖς, ἀπατῶνται νομίζοντες ὅτι δύνανται ν' ἀγαπήσωσι ἐν δαιμόνιον ὡσὰν ἐμέ..... ἡ ἀνηθικότης μου δὲν νικᾶται ὑπὸ τῆς παρηνικῆς σας αἰδοῦς! ;

.

Παῦλε, ποῖαι ἐκ τῶν γυναικῶν νομίζεις ὅτι κέκτηνται ἀληθῆ ἀρετὴν; ἠρώτησα τὸν φίλον μου ἐξερχόμενος μετ' αὐτοῦ.

— Ἐκεῖναι, μοὶ ἀπεκρίθη, αἵτινες ὁμιλοῦσιν ὀλιγότερον περὶ τῆς ἀνηθικότητος τῶν ἄλλων!..... Σὺ δὲ, ἀντηρώτησε, ποῖοι νομίζεις ἐκ τῶν ἀνδρῶν γνωρίζουσι ν' ἀγαπῶσι καλλίτερον;

— Ἄ! μὰ τὸν διάβολον, τῷ εἶπον θλίβων τὴν χεῖρά του, ἐκεῖνοι οὗς οἱ ὑποκρινόμενοι τὸν ἠθικὸν καὶ οἱ ἀνόητοι κατακρίνουσιν ὡς διεφθαρμένους.

— Καὶ οἵτινες, ἔσπευσε νὰ προσθήσῃ ὁ φίλος μου, κατενόησεν ὅτι πᾶν ξένον πρὸς τὴν ἀρετὴν καὶ ὑποκριτικὸν ὀδηγεῖ εἰς τὴν δυστυχίαν.

Ἡ πείρα αὐτὴ δυσκόλως ἀποκτᾶται. Εὐτυχεῖς ὅσοι ἀποκτήσαντες ἄπαξ αὐτὴν, ἔχουσιν ἀρκετὸν πνεῦμα ἵνα ἐπωφεληθῶσιν.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ).

Π. ΓΑΓΜΕΝΟΠΟΥΛΟΣ.

Ἀσίας Πτολεμαῖος ὁ Σωτήρ. Μετὰ τὸ Sema ὕπερ ἦτο τὸ Saint Denis τῶν Πτολεμαίων ἤρχοντο ὁ ναὸς τοῦ Ὁμήρου, ὁ τοῦ Καίσαρος ὑπὸ Ἀντωνίου τῆς Κλεοπάτρας οἰκοδομηθεὶς εἰς μνήμην τοῦ δολοφονηθέντος δικτάτορος ὁ ναὸς τοῦ Σεβαστιανοῦ, ὃν ἀναφέρει ὡς ἐν τῶν ὠραιότερων τῆς οἰκουμένης μνημείων ὁ Ἰουδαῖος Φίλων. Τὸ Κλαύδειον Μουσεῖον ἀνεγερθὲν ὑπὸ τοῦ Κλαυδίου, ὅστις ἐν τῇ φιλοδοξίᾳ του ὑπεχρέου τοὺς ἐξ αὐτοῦ συντηρουμένους λογίους ν' ἀναγινώσκουν ἅπαξ τοῦ ἔτους, δημοσίᾳ τὰ ἔργα του. Κατόπιν τούτων ὑπῆρχον τὰ γυμναστήρια, οἱ δημόσιοι κῆποι καὶ διάφορα ἄλλα κτήρια προορισμένα διὰ τὰς ἀνάγκας τῆς διοικήσεως καὶ τῶν ἀρχῶν τῆς ὠραίας πόλεως, ἧτις ἠρίθμη 300000 κατοίκων καὶ ἦτο ἡ δευτέρα μετὰ τὴν Ῥώμην πόλις τῆς οἰκουμένης.

Ἡ Ἀλεξάνδρεια εἰκοσάκις ὑπέστη τὰς ἐρημώσεις καὶ καταστροφὰς ἅς ἀποφέρουσιν οἱ ἐμφύλιοι πόλεμοι, αἱ ἐπαναστάσεις, αἱ θρησκευτικαὶ ταραχαὶ, αἱ πυρκαϊαὶ καὶ τὰ ὅμοια τούτοις. Ἐπὶ Πτολεμαίου 7ου, Πτολεμαίου 11ου, Καίσαρος, Καρακάλα, Διοκλητικοῦ, Ἰουλιανοῦ καὶ Θεοδοσίου ὑπέφερε τὰς σημαντικωτέρας τῶν καταστροφῶν. Ἡ ἐξ ὀλοκλήρου ὅμως καταστρέψασα τὴν ὠραίαν πόλιν ἦτο ἡ Μουσουλμανικὴ κυριαρχία καὶ ἡ τῶν Μαμελούκων παρατεταμένη ἀναρχία.

Ἐπὶ Καίσαρος, ὡς διαβεβαίωσεν ὁ Στράβων, ἡ Ἀλεξάνδρεια ἠὲ δαιμόνιαι ἀκόμη. Κατὰ τὸν 2ον αἰῶνα ἦτο κατωκνημένη καὶ πολὺ πλουσία πλὴν ἔκτοτε ἤρξατο ἡ κατάπτωσης, ἵνα μὴ κάμῃ στάσιν καὶ ἡ ἐκτεταμένη αὕτη πόλις διαδοχικῶς καταστραφεῖσα δὲν κατωκίετο ἢ ὑπὸ 6—7000 μόνον ψυχῶν, ὅποτε τὸ ἔξοχον οὕτως εἰπεῖν τοῦ Μεχμέτ Ἀλῆ πνευμά ἐφρόντισε νὰ θέσῃ φραγμὸν εἰς τὴν παρακμὴν

καὶ νὰ τὴν ἐξάξῃ τῆς καταστροφῆς. Σήμερον ἀριθμεῖ πλείους τῶν 100,000 κατοίκων.

Ἴδου, κύριε, ὅποια ἦτο ἡ Ἀλεξάνδρεια καὶ ὅποια εἶναι καθ' ἣν ὥραν σὰς γράφω.

Εἶναι ἤδη ἀδύνατον, κύριε, ν' ἀνεύρῃ τις ἐν τῇ νέᾳ πόλει ἴχνη τῆς ἀρχαίας Ἀλεξανδρείας. Νομίζω ὅτι ἡ τῶν ἡμερῶν μας πόλις δὲν εἶναι οὔτε τὸ Ἑπταστάδιον τῆς τῶν Πτολεμαίων Ἀλεξανδρείας.

Σήμερον, ἐκ τῶν θαυμασίων μνημείων τῶν καθιστῶντων τὴν Ἀλεξάνδρειαν δευτέραν τοῦ Κόσμου πόλιν, δὲν σώζονται ἢ ἡ τοῦ Πομπηίου στήλη, εἰς ὀβελίσκος μεταφερθεὶς ἐκ τῆς Ἡλιουπόλεως καὶ αἱ κατακόμβαι, εἰς τὸ μέρος ὕπερ μυκτηριστικῶς πῶς ὀνομάζουσι σήμερον, β α λ α ν ε ἰ α τῆς Κλεοπάτρας.

Τοιαῦται εἰσὶν, κύριε, μερικαὶ τῶν ὧν ἕκαστα σκέψων, τὰς πεδιάδας διὰ τοῦ σιδηροδρόμου διατρέχων καὶ διαπλέων τὸν Νεῖλον.

Ἡ εἰκὼν αὕτη τῆς καταστροφῆς μιᾶς πόλεως τόσον ἀκμαζούσης ἄλλοτε, δὲν εἶναι ἀναμφιβόλως εὐχάριστος. Ἡ Ἀλεξάνδρεια μαρτυρεῖ περὶ τῆς μηδαμινότητος τῶν ἀνθρωπίνων. Τὸ πᾶν καταστρέφεται ὅ,τι δὲ δὲν ὑπόκειται εἰς φθορὰν, εἶναι ἡ δόξα ἡ μεταδίδουσα τὴν αἰωνίαν ἀνάμνησιν. Ἡ τοῦ Ἀλεξάνδρου ἐπιζῆ καὶ οὐδέποτε θά παύσῃ ζῶσα.

ΕΡΩΣ καὶ ΨΥΧΗ

ΠΑΛΑΙΟΣ ΜΥΘΟΣ. — ΝΕΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ.

(Συνέχεια. — Ἴδε Φυλ. β'.)

Β'.

Ἡ νεαρά κόρη ἀπεκοιμήθη.... ἀργά, ἐννοεῖται.

Ἄνοιξα ὅμως δὲν εἶδε πλέον.

Πόσῃ ὥρᾳ ἐκοιμήθη; εἰς τίνος ἀγκάλας

ἐκοιμήθη; Οὐδὲ αὕτη ἡ ἴδια τὸ ἤξευρεν ὅταν ἐξύπνησε.

Τοῦτο μόνον οἶδεν, ὅτι φαίδρον καὶ θάλπον φῶς, ἐπλήρου τὸν μυστηριώδη κοιτῶνά της, καὶ ὅτι ἦτο μόνη.

Ὁ κοιτῶν ἐκεῖνος, ἐν ᾧ τοσοῦτον παράδοξον καὶ ἀκατανόητον διήγαγε νύκτα, παρίστατο νῦν ὑπὸ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου ἐν ὅλῃ αὐτοῦ τῇ λαμπρότητι. Βαρύτατα φοινικουργῆ ὑφάσματα ἐκάλυπτον τοὺς καταγράφους καὶ ἐπιχρυσούς τοίχους ἢ ὀροφὴ τετεχνημένη φιλοκάλως ἐξ ὀρυκτῆς ὑέλου ἀπήστραπτε πυρουμένη ὑπὸ τῶν ἀκτίνων τοῦ πρωῖνου Ἡλίου, τὸ δὲ ἐκ ποικίλου ψηφιδωτοῦ δάπεδον ἐστιλβεν ὡς κάτοπτρον. Αὐλαῖαι βαρύτιμοι ἐκρέμαντο ἀπὸ τῶν θυρῶν καὶ τῶν θυρίδων, τάπητες σαρκικοί ἐκάλυπτον τὰ περιθέοντα τὸν κοιτῶνα ἀνάκλιτρα, καὶ τρίποδες ἐκ πορφύριτου ἐβάσταζον δίσκους ἀργυροῦς, ἐφ' ὧν ἔκαιον μῦρα εὐώδη. Ἡ κλίνη της, μὲ περσικὰς ὑποστρώσεις καὶ ἐλεφαντοτεύκτους πόδας, ἦν ἀριστοτέχνημα φιλοκαλίας καὶ πολυτελείας. Φαντάσου δὲ, ἀναγνώστα μου, ἐπὶ τῆς κλίνης ταύτης τὴν νεαρὰν κόρην, νεωχλῶς ἐξηπλωμένην, μὲ πορφύρας ἐκ τοῦ ὕπνου παρειὰς καὶ ἡμικλείστους πρὸ τὸ φῶς ὀφθαλμούς, κάμπτουσαν ἢ δυπαθῶς τὴν μικρὰν της κεφαλὴν ἐπὶ τῆς λευκῆς της ὠλαίνης καὶ προφαίνουσαν τὴν ῥοδόχρουν αὐτῆς πτέρναν διὰ τοῦ διαφανοῦς καλύμματος τῆς κλίνης φαντάσου αὐτὴν ὡς τὴν ἐφαντάσθης, καὶ τὴν ἔγραψεν ὁ Amuil—Duval εἰς τὸν ὠραῖον πίνακα, ὃν ἐξέθηκεν ἐφέτος εἰς τὰ Ἡλύσια καὶ ὁμολόγησον ὅτι καλλίτερος τοῦ ἰδιοῦ μου κάλαμος ἔπρεπεν εἰς περιγραφὴν τῆς μαγικῆς αὐτῆς εἰκόνας.

Ὅτε ἤνοιξεν ἡ κόρη ἐντελῶς τοὺς ὀφθαλμούς της καὶ εἶδε τὰ περὶ αὐτὴν, ἔμεινε χαί-

νουσα ἐκ τοῦ θάμβους καὶ ἄλλως ἐκ τῆς ἐκπλήξεως.

Ἐβλεπε κύκλω της ἡ ταλαίπωρος καὶ ἀπομεμονωμένη Ψυχὴ, ἐπλάνα τοὺς ὀφθαλμούς της εἰς τὴν εὐρείαν ἐκείνην αἴθουσαν, καὶ τὸ βλέμμα της μετέβαιεν ἀπληστον ἀπὸ θαυμασίων εἰς θαυμάσια, ἐνῶ ὁ νοῦς της μετέπιπτεν ἀπὸ ἐκπλήξεως εἰς ἐκπλήξιν.

ὦ! τί ὠραῖα! ἀνέκραξε τέλος, διότι εἶχεν ἀνάγκην νὰ λαλήσῃ ἢ πτωχὴ κόρη, καὶ ἐλάλει πρὸς ἑαυτὴν, μὴ ἔχουσα μετὰ τίνος νὰ συνομιλήσῃ. ὦ τί ὠραῖα! πόσον ὠραιότερος εἶναι ὁ κοιτῶν οὗτος τοῦ μικροῦ δωματίου μου τῆς πατρικῆς οἰκίας! τί λαμπραὶ αὐλαῖαι, τί ὠραῖοι τάπητες!....

Καὶ περιήρχετο τὴν αἴθουσαν, ἀφίνουσα κραυγὰς θαυμασμοῦ καὶ ἔσθη περιχαρὴς ἐνώπιον μεγάλου ἀργυροῦ κατόπτρου ἑλησιμόνησε πάραυτα πάντα τὰ περὶ αὐτὴν, προσήλωσεν ἀπληστον ἐπὶ τοῦ κατόπτρου τὸ βλέμμα της, καὶ ὁ ὀφθαλμὸς της ἐσπινθήρισεν ἐκ χαρᾶς, αἱ δὲ παρειὰς της ἐπορφυρώθησαν ἐξ ἠδονῆς.

Πόθεν ἡ τοιαύτη τῆς νέας γυναικὸς χαρὰ, καὶ ποῖα αἰφνίδια θέλγητρα ἤσκησεν ἐπ' αὐτῆς τὸ κάτοπτρον ἐκεῖνο; Ἄ! ἀναγνώστριά μου... ἂν τὸ κάτοπτρον τοῦ κομμωτηρίου σου ἔχη τὴν αὐθάδειαν νὰ μὴν ἦνε πολὺ κολακευτικὸν καὶ νὰ διαστρέφῃ τὸ κάλλος τῆς μορφῆς σου, ἀντανακλῶν ὠχρὰ τῶν παρειῶν σου τὰ ῥόδα, καὶ ἀμαυροῦν τὴν λάμψιν τῶν μελανῶν σου ὀφθαλμῶν, ποῖαν χαρὰν θέλεις αἰσθανθῆ ὅταν εὐρεθῆς αἰφνης ἀπέναντι διαυγεστάτου ἐνετικοῦ κατόπτρου καὶ ἀνακαλύψῃς ὅτι εἶσαι πολὺ ὠραιότερα ἀφ' ὅσον ἐκυνδύνευες νὰ πιστεύσῃς ἐκ τῆς ἀπίστου ἐκείνης ὑέλου τοῦ κομμωτηρίου σου! Οὕτω καὶ ἡ Ψυχὴ ὅτε εἶδεν, εἰσοπτριζομένη εἰς τὸν στιλνὸν ἀργυροῦν δίσ-

κον τοῦ νέου κοιτῶνός της, πόσον ὠραία ἦτον, ὅτε ἀνεκάλυψε πόσον τὴν ἡπάτα τὸ παλαιὸν χαλκοῦν της κάτωπτρον ἐξέστη ἐκ χαρᾶς καὶ ἀγαλλιᾶσεως. Ἀφῆρέθη ἐντελῶς — ἦτο γυνή! — ἐλησμόνησε καὶ τὰ περὶ αὐτὴν πάντα καὶ ἑαυτὴν τὴν ἰδίαν, καὶ μακρὰς στιγμὰς ἔμεινε οὕτω πρὸ τῆς ἀργυρᾶς ἐκείνης πλακῆς, θαυμάζουσα ἀφελῶς τὸ πρόσωπόν της, οὕτινος πρῶτον ἦδη ἐξετίμα τὸ κάλλος. Ἄγνοῶ ἂν τοῦ θαυμασμοῦ καὶ τῆς χαρᾶς της αἰτία ἦν ἀπλῶς τοῦτο καὶ μόνον, ὅτι ἀνεκάλυπτεν ἑαυτὴν ὠραιότεραν, ἢ ἂν καὶ ἡ μεταβολὴ τῆς θέσεώς της καὶ ἀναστάτωσις τις τῆς καρδίας της, ἀποτέλεσμα τῆς παραδόξου νυκτός, δὲν ἤϋξανε τὴν χαρὰν αὐτῆς, διότι, τέλος πάντων, τὸ νὰ ἦνε γυνή τις ὠραία, εἶναι λίαν εὐάρεστον πράγμα· εἶναι ὅμως πολὺ εὐαρεστότερον καὶ θελκτικώτερον δι' αὐτὴν τὴν ἰδίαν τὸ νὰ ἦνε ὠραία οὐχὶ μόνον δι' ἑαυτὴν ἀλλὰ καὶ διὰ τινά ἄλλον. Πλὴν, ὡς εἶπον, ἀγνοῶ παντάπασιν, οὔτε ἀναφέρει ἡ παράδοσις, ἂν τὴν στιγμὴν ἐκείνην, καθ' ἣν ἀνεκάλυψεν ἡ Ψυχὴ τὸ κάλλος της, ἐσυλλογίσθη τὸν ἄγνωστον φίλον της; ἴσως περὶ τούτου δύνανται ν' ἀπαντήσωσιν ἀρμολιώτερον αἱ ἀναγνώστριά μου. Ὅπως δὴ ποτε βέβαιον εἶναι, καὶ περὶ τούτου δύναμαι καὶ ἐγὼ νὰ διαβεβαιώσω τὸν ἀναγνώστην μου, ὅτι μετὰ μακρὰν σιωπὴν θεῶν τῆς μορφῆς της, μετὰ πολλὰς — τίς οἶδεν ὁποίας — σκέψεις ὁ νοῦς τῆς Ψυχῆς διὰ παραδόξου σειρᾶς ἰδεῶν ἔφθασεν ἐκεῖ, ὅθεν φυσικώτατον ἦτο ν' ἀρχίσῃ, ὅτε, ἐξυπνήσασα τὸ πρῶτ', εἶδεν ἑαυτὴν μόνην, δηλαδὴ εἰς τὸν νύκτιον σύντροφόν της.

Τί ἔγεινε ὁ μυστηριώδης ξένος, ὁ ἔχων τόσον θερμὴν τὴν ἀγκάλην, τόσον μεταξίνην τὸν κόμπην, καὶ τόσον φλογερὸν τὸ φίλημα;

πῶς ἀνελήφθη ἐγγύθεν της χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσῃ; διατὶ δὲν ἀνέμεινε πλησίον της τὸ φῶς τῆς πρωίας; Αὐτὰ ἡρώτα τὸρα ἡ διάνοια τῆς Ψυχῆς, λησμονήσασα τὸ παρελθόν, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἀμέριμος περὶ τοῦ μέλλοντος. Μὴ δυνηθεῖσα, ὅμως ὅσον καὶ ἂν ἐτυράννησε τὴν μικρὰν της κεφαλὴν, νὰ ἀπαντήσῃ εἰς τὰ ἴδια αὐτῆς ἐρωτήματα, ἀπεφάσισε νὰ περιέλθῃ τὴν οἰκίαν ὕλην, ἧς μικρὸν μόνον μέρος βεβαίως ἀπετέλη ὁ κοιτῶν ἐν ᾧ εὕρισκετο, ἐλπίζουσα νὰ εὔρῃ που κεκρυμμένον τὸν δραπέτην. Ἐλπίζουσα, εἶπομεν καὶ ὁ ἀναγνώστης βλέπει, ὅτι ἡ Ψυχὴ δὲν ἐτρόμαζε πλέον τόσον πολὺ τὸν σύντροφον τῆς παρελθούσης νυκτός! Ἐτράπη λοιπὸν εἰς ἀναζήτησίν του. Διέδραμε τὸ ἐν μετὰ τὸ ἄλλο τὰ δωμάτια τῆς εὐρείας οἰκοδομῆς μετὰ βῆμα ταχὺ καὶ ἐτάζοντα ὀφθαλμῶν, ἀλλ' εὔρε πάντα ἔρημα λαμπρότης καὶ πολυτέλεια πανταχοῦ, γραφαὶ καὶ ἀγάλματα, τάπητες καὶ αὐλαῖαι, τράπεζαι καὶ κλινηταὶ εἰς ὅλας τὰς αἰθούσας, ἀλλ' οὐδαμῶς ψυχὴ γεννητή! Τὸ δὲ παραδοξότερον πάντων, ὅτι ὅθεν καὶ ἂν ἐστρεφε τὸ βῆμα, ὅπου καὶ ἂν διευθύνετο οὐδεμίαν εὕρισκεν ἐξοδον, καὶ τὸ πλανώμενον βῆμά της ἐπανέφερεν αὐτὴν πάντοτε εἰς τὸν ἀρχικόν της κοιτῶνα, καὶ ἐκεῖθεν πάλιν ἐτρέπετο πρὸς ἄλλην διεύθυνσιν καὶ πάλιν εἰς τὸν κοιτῶνά της ἐπανήρχετο. Περιῆλθεν οὕτω πολλάκις τὸ μεγαλοπρεπὲς μέγαρον, ἀλλ' ἐπὶ τέλους τὴν ἐκούρασεν ἡ ἐντὸς τοῦ λαθυρίνου ἐκείνου πλατῆσός της, ἰλιγγίαις ἐθάμβωσε τοὺς ὀφθαλμούς της καὶ κατέπεσεν ἀδρανῆς ἐπὶ τινος ἀνακλίντρον πλησίον μιᾶς τῶν θυρίδων. Ἴσως ὅμως καὶ πεζότερόν τι συναίσθημα ἦν ἀφορμὴ τῆς σκοτιδινίας της; Ἴσως παράδοξοί τινες νυγμοὶ τοῦ στομάχου, ἀναγγέλλοντες τὴν κοινοτέραν τῶν θνητῶν ἡμῶν ἀνθρώπων ἀνάγκην ἔρρι-

ψαν τὴν ἀχλὴν ἐκείνην ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς ἡρώδος μας. Τοῦτο δὲ εἶναι τόσον μᾶλλον πιθανὸν καθόσον μετὰ μικρὸν εὐωδυστάτη κνίσσα ἀναδιδομένη ἐκ τοῦ παρακειμένου δωματίου ἐγαργάλισε τὴν ὄσφρησίν της, καὶ τὴν ἐξύπνησε πάραυτα· ἐδραμεν ἡ Ψυχὴ ἐκεῖ, καὶ πρὸς μέγιστον αὐτῆς θαυμασμόν, εὔρε τράπεζαν ἐστρωμένην, καὶ ὄψα ποικίλα ἀχνίζοντα, καθίσασα δὲ παρ' αὐτὴν... ἔφαγεν, ἐνωεῖται, διότι ἐπέινα πολὺ.

Μετὰ τοῦτο.... — ἀλλὰ μ' ὄλην τὴν συγγραφικὴν μου φιλαυτίαν, ἀρχίζω νὰ φοβῶμαι, ἀναγνώστὰ μου, ὅτι ὅλη αὐτὴ ἡ περὶ τὴν Ψυχὴν λεπτολογία πιθανώτατον εἶναι νὰ σὲ ἐβάρυνε καὶ ὅτι πολὺ ὀλίγον σὲ μέλλει, τέλος πάντων, τὸ πῶς ἐδαπάνησε τὰς ὥρας τῆς ἡμέρας της ἡ νεαρά μου ἡρώς. Παιρτοῦμαι λοιπὸν τῆς λεπτομεροῦς ἐξιστορήσεως τῶν ἀσχολιῶν τῆς Ψυχῆς, παραιτρέχω τὸ λοιπὸν τῆς ἡμέρας, καὶ φθάνω εἰς τὴν ἐσπέραν.

Ὅταν ἡ ἐσπερινὴ ἀμφικύλη ἤρχισε νὰ λαύῃ τὰς κορυφὰς τῶν ὀρέων καὶ τὰ ὑψίκομα δένδρα τοῦ κύκλου δάσους, οἱ δὲ ἀστέρες νὰ σπινθηρίζουσι μεμονωμένοι καὶ ἀραιοὶ εἰς τὸν ἀμαυρούμενον οὐρανόν, ὁ κοιτῶν τῆς Ψυχῆς ἐπληρώθη σκότους, καὶ ἡ καρδία της παραδόξου τινὸς προαισθήματος, μετέχοντος τρόμου συνάμα καὶ προσδοκίας. Τὸ στήθος της συνεστέλλετο βεβαρυμένον, ἡ ἀναπνοὴ της καθίστατο δύσκολος· καὶ διακεκομμένη, ἡ καρδία της ἔπαλλε ταχύτερον, καὶ ἂν μυθιστοριογράφος τις ἢ ποιητὴς τοῦ συρμοῦ ἐπρόκειτο νὰ εἰκονίσῃ νεαράν καὶ πρωτόπειρον ἐρωμένην, ἀναμένουσαν τὸν ἐραστὴν αὐτῆς, βεβαίως τοιαύτην ἤθελε τὴν παραστήσει, ὅποια ἦτο τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ νέα μου ἡρώς. Καθημένη, ὡς εἶπον, παρὰ τὴν θυρίδα

τοῦ δωματίου της, καὶ πλανῶσα ἀνήσυχον προσδοκίας βλέμμα ἐπὶ τὸν ἐκτεινόμενον περὶ τὸ μέγαρον χλοερὸν καὶ κατὰφυτον κήπον, ἠσθάνετο ὅτι κατὶ περιέμενε, ἀλλ' ἐφοβεῖτο νὰ ὁμολογήσῃ εἰς ἑαυτὴν τὴν ἰδίαν ὅτι τὸ κατὶ αὐτὸ ἦν ὁ νυκτερινὸς ἄγνωστος. Προσῆλου τὸ βλέμμα της εἰς τὴν ἐλαχίστην ἀτραπὸν, ἔτεινε τὸ οὖς της πρὸς τὸν ἀμυδρότατον ἦχον, καὶ πᾶς κρότος τῆ ἐφαίνετο κρότος βημάτων, πᾶσα σκιὰ τῆ παρίστατο ὡς σκιὰ ἀνθρωπίνου ἀναστήματος. Καὶ ἦτο μὲν πεπεισμένη ὅτι ὁ σύντροφός της ἐκείνος ὁ μυστηριώδης ἦτο ἄνθρωπος ὡς αὐτὴ, διότι ἡ θετικώτερα καὶ ἀσφαλεστέρα τῶν αἰσθήσεων, ἡ ἀφῆ, τὴν εἶχεν ἰκανῶς διδάξει περὶ τούτου, ἀλλ' ἦτον ὅμως περιεργὸς νὰ ἴδῃ πῶς ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἤθελεν εἰσελθεῖν εἰς τὸ μέγαρον ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον εἶχε παράθυρα μόνον ἀλλ' ὄχι καὶ θύρας.

Βαθμηδὸν ὅμως τὰ σκότη ἐπυκνώθησαν, αἱ σκιὰδες τῶν δένδρων συνεχωνεύθησαν εἰς μελανὸν καὶ ἀδιάκριτον ὄγκον, καὶ ὁ ὀφθαλμὸς τῆς Ψυχῆς οὐδὲν κατάρθου νὰ διακρίνῃ μ' ὄλην αὐτῆς τὴν καλὴν θέλησιν. Ἐν μόνον εἶδεν αἴφνης πρὸ ἑαυτῆς καὶ ἐξεπλάγη· εἶδε τὰς κορυφὰς τῶν ὑψηλῶν αἰγείρων τοῦ κήπου περιβαλλομένας τρομῶδες φῶς καὶ τὴν σκιὰν τῆς κεφαλῆς της παρατεινομένην ἐπὶ τοῦ φωτιζομένου φυλλώματος. Πόθεν ἡ αἰφνηδία ἐκείνη ἀκτίς; ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν καὶ εἶδε τὸν κοιτῶνά της κατὰφυτον.

Τέσσαρες βαρύτιμοι λυχνόχοι ἐκ σφυρηλάτου ἀργύρου, ἀοράτως καὶ ἀθορύβως μετακομπεθέντες ἐκεῖσε, ἔφερον λυχνίας χρυσᾶς πληρούσας τὸ δωμάτιον ἰλαροῦ καὶ ἀπλέτου φωτός! Τίς ἔφερε τοὺς λυχνόχους ἐκείνους εἰς τὸν κοιτῶνά της; ἡ Ψυχὴ οὔτε εἶδεν, οὔτε ἤκουσεν ἡ δὲ ἀσθενὴς αὐτῆς κεφαλὴ,

καταπεπονημένη ἐκ τῶν ἀλλεπαλήλων ἐκπλήξεων ὀλοκλήρου ἤδη ἡμερονυκτίου, οὐδὲ κἄν νὰ μαντεύσῃ προσεπάθησε. Συνειθίσασα πλέον εἰς τὰ παράδοξα καὶ τὰ ἀκατάληπτα, προσεδέξατο ἀπαθῆς καὶ τὸ νέον αὐτὸ αἶνιγμα. Ἦσθάνθη τὰ βλέφαρά της βαρύνοντα καὶ πρὶν ἢ παρέλθωσι στιγμαί τινες ἢ Ψυχὴ ἐκοιμάτο εἰς τὴν κλίνην της.

Μετὰ μικρὸν ὅμως αἱ λυχναὶ ἐσβέσθησαν ὑπὸ μυστηριώδη πνοῆν, θροῦς ἐλαφρὸς ἐτάραξε τὴν ἡρεμίαν τῆς νυκτός, σκιά τις ἐφάνη ὀρθομένη ἐπὶ τοῦ παραθύρου καὶ ἡ Ψυχὴ ἐξύπνησεν. Ἠθέλησε νὰ φωνάξῃ, ἀλλ' ἐν φίλημα τῆς ἐκλείσει τὸ στόμα.

(Ἀκολουθεῖ.)

ΠΟΙΚΙΛΑ.

Ἡ ἐν Ἀμερικῇ ἐκκλησία τῶν μεθοδιστῶν διέγραψε πρὸ τινος καιροῦ ἀπὸ τοῦ γαμικοῦ συμβολαίου τὴν λέξιν Ἰπακοή νῦν λοιπὸν αἱ τῶν μεθοδιστῶν νεάνιδες δὲν ὑπόσχονται εἰμὴ πίστιν.

Πόσον εἶναι εὐτυχεῖς!

Ἐσχηματίσατε ἄρα γε ἰδέαν γάμου ὑπὸ τοιοῦτους ὄρους;

Ὁ σύζυγος παρατηρεῖ τὴν σύζυγόν του ἐνδυομένην τὰ κομψότερα ἐνδύματα, θέτουσαν τὰ ωραιότερα ὑποδήματα καὶ κοσμουμένην τὴν κεφαλὴν χαριέστατα.

— Ποῦ θὰ ὑπάγῃς my dear?

— My dear, θὰ ὑπάγω εἰς τὸ θέατρον.

— Τὸ δεῖπνον δὲν εἶναι ἔτοιμον;

— Δὲν ἤξεύρω, my love.

— Δὲν θὰ δειπνήσῃς λοιπόν;

— Ὄ! βεβαίωτατα.

— Ποῦ θὰ δειπνήσῃς τότε;

— Εἰς τὸ ξενοδοχεῖον.

— Ἔχεις χρήματα;

— Χωρὶς χρήματα ὁ ἐξάδελφός μου θὰ κάμῃ τὰ ἐξοδα.

— Ὄ! διάβολε!

— Διατὶ ἀνησυχεῖς, my love? Δὲν σοὶ ὑπεσχέθην πίστιν.

— Ἄ! ναί! καὶ τὸ δεῖπνον μας τί θὰ γίνῃ;

— Περὶ αὐτοῦ σὺ θὰ φροντίσῃς.

— Καὶ τὸ μικρὸν μας, τέκνον;

— Σὺ θὰ τὸ περιποιηθῆς δὲν εἶναι ἰδικόν σου ὅσον καὶ ἰδικόν μου;

— Σὲ διατάττω.....

— Τί λέγεις; δὲν σ' ἐνοῶ... Ἔ, my dear ἔσο λογικός. Ὁ ἐξάδελφός μου ἀνησυχεῖ. Γεώργιε!

Καὶ ἀναχωρεῖ ἀφίγουσα τὸν σύζυγον νὰ ἐκπληρώσῃ τὰ χρέη τῆς μητρὸς καὶ οἰκοδεσποίνης.

— 0 —

Ἰατρός καὶ δικηγόρος ἤριζον περὶ προεδρίας. Ἀνήγαγον λοιπὸν τὴν κρίσιν πρὸς φιλόσοφον, οὗτος δ' εἶπεν: Ὅτι ὁ δικηγόρος πρέπει νὰ προεδρεύσῃ, διότι ὁ κλέπτης προπορεύεται ὁ δὲ δῆμιος ἀκολουθεῖ.

— 0 —

Σύλλογός τις ἐν Νέα Ὑόρκη ἐψήφισε γέρας 400 δολλαρίων ὑπὲρ τοῦ πέμψοντος τὴν καταλληλοτέραν λύσιν ἐπὶ τοῦ ἐξῆς ζητήματος.

« Τίτι τρόπῳ δυνάμεθα νὰ ἐξολοθρευώμεν ἀσφαλέστερον τοὺς ποτικούς;

Τοῦ βραβείου ἔτυχεν ὁ κύριος Εδ. Σύμανς πέμψας τὴν ἀκόλουθον ἀπάντησιν.

« Διὰ τοῦ πολλαπλασιασμοῦ τῶν γάτων. »

ΖΗΤΩ!

Ἐπεκράτησε ν' ἀνακράζωμεν «ζήτω» ὁσᾶν κίς θέλομεν ν' ἀνευφημήσωμεν ἢ νὰ εὐχηθῶμεν ὑπὲρ μακροημερεύσεως προσώπου, ἢ θεσμοῦ, ἢ πολιτεύματος ἢ ὁποιοῦδήπτε πράγματος ἀναγκαίου ἢ προσφιλοῦς. Ἐξάπαντος, ὁ πρῶτος ὅστις ἀνέδωκε τὴν φωνὴν ταύτην ἐγίνωσκεν, ὅτι ἐπιτρέπει ἢ γλώσσα νὰ μεταχειριζόμεθα τὴν προστακτικὴν ἐγκλισιν ἀντὶ τῆς εὐκτικῆς ἀλλὰ καὶ οὕτω, προτιμότερον φαίνεται τὸ νὰ τίθεται πᾶν πρᾶγμα ἐν τῷ οἰκείῳ τόπῳ. Ὡστε οἱ θέλοντες νὰ λαλῶμεν ὀρθῶς, τόσον ὀρθῶς τοῦλάχιστον, ὅσον ἡ παρούσα ἡλικία τῆς καθαρουσίας γλώσσης ἐπιτρέπει, οἱ θέλοντες νὰ ἐκφράζωμεν διὰ τῆς φωνῆς ὅ,τι ἂν ἔχωμεν ἐν τῇ ψυχῇ καὶ ἐν τῷ νῷ, καὶ ὅχι ἄλλα παρὰ τὰ ἐν αὐτοῖς, πρέπει εἶναι νὰ προσέζωμεν καὶ εἰς τὴν ἐπιφώνησιν ταύτην, εἰς τὸ «ζήτω» τοῦτο.

Καθὼς τὸ μεταχειριζόμεθα ἀκρίτως, πολλάκις ἀποβαίνει ἀκαιρὸν τε καὶ ἀνοικεῖον. Τὸ «ζήτω» εἶναι φύσει προστακτικόν. Λέγω «ζήτω», ὅταν ἐξ ἑμοῦ ἢ ἐκ πολλῶν μετ' ἑμοῦ ἐξαρτᾶται ἡ ζωὴ τινος, καὶ ἀποφασίσαντες, ἐγὼ τε καὶ οἱ μετ' ἑμοῦ νὰ μὴ θανατωθῇ οὗτος, προστάττομεν νὰ ζήσῃ. — Ἄφες τον νὰ ζῆ! Ἄφες του τὴν ζωὴν! — Τὸ «ζήτω» λοιπὸν ἔχει ὀρθῶς ὑπὸ τοιαύτην ἔννοιαν μόνον ἐπὶ ἀπευκταίων περιστάσεων.

Ἄλλ' ὡς συνήθως ἀνακράζωμεν «ζήτω» πρὸς βασιλέα, ἡγεμόνα, βασιλόπαιδα, ἀρχιερεᾶ ἢ ὁτιδήποτε εὐεργέτην, σωτῆρα, ἐξαιρετικὸν ἄνδρα ἢ χρηστὸν πολίτην, ἢ φίλον, ἀπᾶλλον πρὸς τὴν εὐκτικὴν ἡμῶν ἔννοιαν. Θέλομεν νὰ εἰπώμεν «εἶθε νὰ ζῆς», ἐνῶ λέγομεν σοὶ χαρίζομεν τὴν ζωὴν, σὲ ἀφίνομεν «νὰ ζῆς.»

Καὶ οὕτως, ἀντὶ νὰ φανῶμεν εὐχέται, καθιστάμεθα αὐθάδεις, ἐπειδὴ ἡ προσταγὴ εἶναι προσταγὴ, ὡς ἡ εὐχὴ, εὐχὴ.

«Ζῶη» εἶναι ὄρθον ν' ἀνακράζωμεν, ἀντὶ τοῦ νῦν συνειθιζομένου «ζήτω». Ζή η ὁ βασιλεὺς! (ὅταν ὁ βασιλεὺς ἄπεστι) Ζῶ ης, βασιλεῦ! (ὅταν ὁ βασιλεὺς πάρεστιν). (α) Ἄλλως τε, ἐν ἀλαλαγμῷ πανδήμῳ, ἡ προφορὰ τοῦ «ζῶης, ζῶη» ὡς δὲν παρεμπίπτει σύμφωνόν τι μετὰ τῶν δύο μακρῶν φωνηέντων ω καὶ η, ἔχει καὶ ὄγκον μεγαλοπρεπέστερον τοῦ «ζήτω».

Ζῶη μὲν λοιπὸν ἡ πατρὶς καὶ ὁ βασιλεὺς, ζήτω δ' ἡ ἑλληνικὴ γλώσσα, οὕτω κατ' ὀλίγον κυριολεκτοῦσα καὶ καθαρεύουσα!

I. I. ΣΚΥΛΙΣΣΗΣ

ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ ΕΘΝΙΚΟΙ.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΑ ΗΘΗ. Ὁ Γάλλος εἶναι ἐλεύθερος ὁ Γερμανὸς εὐλικρινὴς ὁ Ἀγγλος ὑψηλόφρων.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΣΩΜΑ. Ὁ Γάλλος εὐλύγιστος ὁ Γερμανὸς ὑψηλὸς καὶ καλῶς ἐσχηματισμένος ὁ Ἰταλὸς μέτριος ὁ Ἰσπανὸς μικρόσωμος ὁ Ἀγγλος καλῆς ὕψεως.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΕΝΔΥΜΑ. Ὁ Γάλλος ἐφευρερετής ὁ Γερμανὸς μιμητής ὁ Ἰταλὸς ἐντελής ὁ Ἰσπανὸς φειδωλὸς ὁ Ἀγγλος μεγαλοπρεπής.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΦΑΓΗΤΟΝ. Ὁ Γάλλος ἀβροδίαιτος ὁ Γερμανὸς μεγαλοπρεπής ὁ Ἰταλὸς μέτριος ὁ Ἰσπανὸς φειδωλὸς ὁ Ἀγγλος

(α) Οἱ Βυζαντινοὶ ἀνέκραζον πρὸς τοὺς βασιλεῖς «εἰς πολλὰ ἔτη», τὸ δὴ σωζόμενον μέχρις ἡμῶν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ.

ἄσωτος. ὁ Γάλλος λαίμαργος ὁ Γερμανὸς πολύφαγος ὁ Ἴταλὸς γαστρίμαργος ὁ Ἰσπανὸς ὀλιγαρκής, ὁ Ἄγγλος λίχνος

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΓΝΩΜΗΝ. Ὁ Γάλλος ἀστείος ὁ Γερμανὸς εὐπροσήγορος ὁ Ἴταλὸς εὐάρεστος ὁ Ἰσπανὸς σοβαρός ὁ Ἄγγλος ἀκατάστατος.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΩΡΑΙΟΤΗΤΑ. Ὁ Γάλλος ὠραίος ὁ Γερμανὸς ὠσαύτως ἀλλὰ ψυχρός ὁ Ἴταλὸς μέτριος ὁ Ἰσπανὸς μάλλον δυσειδής ὁ Ἄγγλος ἄγγελος.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΚΡΙΣΕΙΣ. Ὁ Γάλλος ταχῆς ὁ Γερμανὸς σταθερὸς καὶ διορατικὸς ὁ Ἴταλὸς δξυδερκής ὁ Ἰσπανὸς προβλεπτικὸς ὁ Ἄγγλος ἀποφασιστικὸς.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΣΥΝΘΕΣΙΝ. Ὁ Γάλλος ὀμιλεῖ καὶ γράφει κάλλιστα ὁ Γερμανὸς ὠσαύτως ὁ Ἴταλὸς βασίμως ὁ Ἰσπανὸς ὀλίγων πλὴν καλῶς ὁ Ἄγγλος σοφῶς.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΠΑΙΔΕΙΑΝ. Ὁ Γάλλος πολυμαθής ὁ Γερμανὸς διδάσκαλος ὁ Ἴταλὸς λόγιος ὁ Ἰσπανὸς βαθύς ὁ Ἄγγλος φιλόσοφος.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΘΡΗΣΚΕΙΑΝ. Ὁ Γάλλος ζηλωτής ὁ Γερμανὸς εὐσεβής ὁ Ἴταλὸς θρησκίος ὁ Ἰσπανὸς δεισιδαίμων ὁ Ἄγγλος εὐλαβής.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ. Ὁ Γάλλος εὐτολμος ὁ Γερμανὸς γενναῖος ὁ Ἴταλὸς μεμετρημένος ὁ Ἰσπανὸς ἄριστος ὁ Ἄγγλος προνοητικὸς.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑΝ. Ὁ Γάλλος εὐγενής ὁ Γερμανὸς πιστός ὁ Ἴταλὸς εὐλαβητικὸς ὁ Ἰσπανὸς ὑποτεταγμένος ὁ Ἄγγλος ὑπερήφανος.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΓΑΜΟΝ. Ὁ Γάλλος ἐλεύ-

θερος ὁ Γερμανὸς κύριος ὁ Ἴταλὸς αὐστηρὸς ὁ Ἰσπανὸς τύραννος ὁ Ἄγγλος δούλος.

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΑΥΤΩΝ. Αἱ Γαλλίδες κενόδοξοι αἱ Γερμανίδες οἰκοκυραὶ αἱ Ἴταλίδες φιλάρεσκοι αἱ Ἰσπανίδες πισταὶ αἱ Ἄγγλίδες ἄσωτοι.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΟΜΙΛΙΑΝ. Ὁ Γάλλος ψάλλει ὁ Γερμανὸς βρυχᾶται ὁ Ἴταλὸς συρίζει ὁ Ἰσπανὸς ῥητορεύει ὁ Ἄγγλος κρυναίει.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΓΛΩΣΣΑΣ. Ἡ Ἑλληνικὴ λέγεται ὅτι ἀρμόζει εἰς τὴν προσευχὴν ἡ Λατινικὴ εἰς τὴν ῥητορικὴν ἡ Ἴταλικὴ εἰς τὸ θέατρον ἡ Γαλλικὴ εἰς τὰς γυναῖκας ἡ Ἰσπανικὴ εἰς εὐχὰς πρὸς τὸν Θεόν ἡ Ἀγγλικὴ ἴν' ἀποτείνηται τις πρὸς τὰ ζῶα ἡ Γερμανικὴ ἴν' ἀποτείνηται πρὸς τοὺς ἐχθρούς.

I. ΛΕΚΙΓΑΛΛΑΣ.

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ.

Εἰσήλθομεν εἰς τὸν χωλὸν Φεβρουάριον τὸν ὑπὸ τῆς συνηθείας μυκτηρισθέντα καὶ μυκτηριζόμενον, χλευασθέντα καὶ χλευαζόμενον, καθ' ὅτι ἐν τῇ μεγάλῃ τῶν 12 μηνῶν πάλῃ, καθ' ἣν οἱ Τιτᾶνες οὗτοι συνώμοσαν νὰ σκυλεύσωσι τὰ τοῦ πατραλοῦ Χρόνου λάφυρα, ὁ δυστυχὴς χωλὸς καὶ ἀνάπηρος Φεβρουάριος, δὲν ἔτυχεν ἀναλόγου κλήρου. Ἐπὶ πλέον δὲ ἄδικοι θνητοὶ, ἀδίκως, διασύρουσι τὴν ἑαυτοῦ ὑπόληψιν.

Ἡμεῖς, (ἄς συγχωρηθῇ ἐκ μέρους τῶν αὐστηρῶς κρινόντων ὁ ἐγωῖσμός μας) μάλλον ἀμερόληπτοι καὶ εἰλικρινέστεροι ὄντες θὰ τῷ πλέξομεν στέφανον τινα, ὅστις ὅμως ἀγνοοῦμεν ἂν θὰ κοσμηθῇ ὑπὸ ῥόδων ἢ ἀκανθῶν.

Τὸ ἰδίως διακρίνον τὸν Φεβρουάριον τῶν λοιπῶν αὐτοῦ συναδέλφων εἶναι ἡ τῶν Ἀποκρέω πανήγυρις.

Ὁ τῶν Ἀποκρέω διατυμπανισμὸς ἐξακολουθεῖ ὡς ἤρξατο ἐν ζωηρότητι ἐκτάκτω. Αἱ Ἀποκρέω, ὁ τρομερὸς οὗτος σκόπελος, ὁ τοσοῦτων ναυαγίων πρόξενος, εἰσὶν ἡ τοῦ βαλαντίου φθίσις, ἡ τῆς υἰείας καταστροφή, ὁ τῶν νέων διαφορῆς, ὁ τῶν γερόντων τάφος! Αἱ Ἀποκρέω, ὁ μέγας οὗτος βασιλεὺς—Carnavalle IV—ὡς τὸν ἀποκαλοῦσιν—ἐχαιρετήθη μετὰ πατάγου καὶ ἐνθουσιασμοῦ, καὶ ἀνηγέθη διὰ μεγαλοσχήμεων καὶ περιέργων προγραμμάτων.

Ὅποια ὄντως κουφότης!

Μόνον κατὰ τὰς Ἀποκρέω ὁ ἄνθρωπος, χωρὶς νὰ τὸ αἰσθάνεται—διότι δὲν τολμῶμεν νὰ φαντασθῶμεν ὅτι πράττει τοῦτο ἐν πλήρει συνειδήσει—καταβαίνει τόσο χαμηλά.

Ἄγνοοῦμεν ἂν τὰ Κ ρ ὀ ν ι α, τὰ Δ ι ο ν ὀ σ ι α καὶ αἱ ἄλλαι τῶν ἀρχαίων ἑορταὶ δύνανται νὰ παραβληθῶσι μετὰ τὸν τῆς σήμερον θαυματουργὸν Carnavalle IV.

Εἰς πᾶσαν γωνίαν, εἰς πᾶσαν δίοδον, ὅπου καὶ ἂν στρέψῃ τις δὲν βλέπει ἢ προγράμματα μεγαλόσχημα, ἀναγγέλοντα τὴν ἀφίξιν τοῦ βασιλέως Carnavalle IV. Πόθεν;—ἔρωτᾷ εἰς. — Ἐκ τῶν Πυραμίδων! ἀπαντᾷ ἕτερος: Πῶς! δὲν εἶδες τὴν ἑκτακτον εἰδοποίησιν;

Μακρύτερον κομψευόμενός τις νεανίας, μετὰ δίοπτρας τοῦ συρμοῦ τὴν ῥίνα ἔχων ὀπλισμένην, ἀναγινώσκει εἰς ἐπήκοον δύο ἄλλων καυχάζόντων:

—Noi Carnavalle IV abbiamo decretato e decretiamo.

—Χά! χά! χά! qu' il est drôle!

—Per la grazia dei buontemponi e degli uomini di sqirito.....

—Ἐδῶ! κράζει μεσηλιξ τις μόλις ἀφίχθεις.

Καὶ ἡ χαρίεσσα τριάς τῶν κομψευόμενων ἐνθουσιασμένη διὰ τὴν ἑκτακτον εὐφύιαν τῶν συντακτῶν τῶν προγραμμάτων δράμει πρὸς τὸν κράτην.

—Ἴδου, λέγει οὗτος, ἐν ὠραίων παράγγελμα. Non pensate a poverta !... Balto-ria fate tutti in onore mio.

—Τί νόστιμα ποὺ γράφει!

—Ἴδου καὶ ἐν ἄλλο ὠραιότερον ἀπάντων.—Stopp! Alessandrini !.... Accorrete, Fermatevi, Leggeite e poi andate via!

Πόσον ἐπιτυχῶς καὶ μετὰ πόσης εὐφύιαις εἰσὶ τ' ἀνωτέρω γεγραμμένα, μόνον ἡ δμάς τῶν τριῶν κομψευόμενων καὶ ὁ μεσηλιξ δύνανται νὰ πληροφορηθῶσι τοὺς ἐνδιαφερομένους.

Κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν Ἀποκρέω δύναται νὰ ἴδῃ τις τὴν τοῦ ἀνθρώπου ἀθλιότητα τοῦ ἀνθρώπου, λέγομεν, ὅστις δρᾷττεται τῆς εὐκαιρίας ἵνα διαπράξῃ πᾶσαν ἀνοησίαν καὶ ὅστις λησμονῶν ἀπάσας τὰς ἑαυτοῦ ἀσχολίας καὶ μερίμνας, παραδίδεται μετ' ἀνηκούστου ἀφροντισίας, ἵνα μὴ εἰπωμεν ἀναισθησίας, εἰς πότους, κόμους καὶ ὄργια, τὴν κραιπάλην τὴν μέθην καὶ ἄσωτίαν ἐγκολπούμενος.

Ὅποσα χρήματα ἐν ἀσωτίᾳ σπαταλῶνται κατ' αὐτὰς τὰς ἡμέρας τῶν Ἀποκρέω, ἄτινα, ἄλλως διατιθέμενα, ἠδύναντο νὰ εὐεργετήσωσιν ὀλόκληρον Κοινωνίαν!

Ἀναμιμνησκόμενοι μόνον τῶν τοῦ Μεσαιῶνος παραδόξων ἑορτῶν τῶν τ ρ ε λ λ ὠ ν καὶ τῶν ὀ ν ο ν, κινούμεθα εἰς γέλωτα. Ἄρα γε αἱ περιγραφαὶ τῶν ἡμετέρων Ἀποκρέω δὲν θέλουσι προκαλεῖ τὸν γέλωτα..... ὄχι! τὸν οἶκτον τῶν μεταγενεστέρων;.....

Ἐν τῇ προσκαίρῳ ταύτῃ παροιμίᾳ, ἐν τῷ ἐφημέρῳ τούτῳ ἐνδιαιτήματι, ὁ ἄνθρωπος ἐ-

πλάσθη γ' ἀπολαμβάνη τῶν πάντων κατὰ τὸ αὐτὸ μέτρον, χωρὶς καὶ νὰ ὑποπίπτῃ εἰς ὑπερβολάς.— Π ἄ ν μ έ τ ρ ο ν, ἄ ρ ι σ τ ο ν αἰ δὲ ὑ π ε ρ β ο λ α ἰ ἄ λ γ ε ἰ ν ὄ ν.— Κ ρ ὀ ν ι α λ ο ι π ὶ ν καὶ Δ ι ο ν ὄ σ ι α καὶ ἑορταὶ τ ρ ε λ λ ῶ ν καὶ ὄ ν ω ν καὶ Ἄ π ο κ ρ έ ω, εἰσὶν παρεκτροπαὶ ἀσύγνωστοί, ἅς ὁ ἄνθρωπος,—ὁ μὴ παραγνωρίζων τὸν προορισμὸν τοῦ — ὀφείλει ν' ἀποφεύγῃ.

Ἄ! καλοὶ μου ἀναγνώσταί, μορφαίετε ἐπὶ τῇ διδασχῇ τῆς πτωχῆς μου Μούσης; Ἴριπτετε μακρὰν τὸ παλαιόχαρτόν μου, ὅπερ δὲν περιέχει ἢ διδασχάς; — Τί ἱεροκήρυξ! ἀνακράξεις, ὠραία μου συνδρομήτρια.... Ἄγε, Μοῦσά μου! ἐξακολουθήσον τὴν πτῆσίν σου πρὸς τὰς τοῦ βίου διαφόρους σκηνάς καὶ μὴ φοβοῦ ποσῶς τὴν χολὴν τῶν ἀναγνωστριῶν μας καὶ τοὺς σαρκασμοὺς τῶν νέων τοῦ σ υ ρ μ ο ὦ, διότι καὶ αἱ μὲν καὶ οἱ δὲ γνωρίζουσι καλῶς ὅτι οὔτε κ α μ ε λ α ὕ κ ι ο ν φοροῦμεν οὔτε τὸν διδάσκαλον ἐπαγγελομένο.

Ἡ πτωχή μου ὅμως Μοῦσα ἐπτοήθη καὶ ἀποθαίνουσιν ὡς βλέπω ἀνωφελεῖς αἱ ἀλλεπάλληλοι ἐπικλήσεις μου. Τότε ἅς συντομεύσω τὴν παροῦσαν πραγματείαν καὶ ἅς δράμω εἰς τὸ τυπογραφεῖον.

Μέγας χορὸς προσωπιδοφόρων καὶ μὴ!
Τί διάβολο! καὶ εἰς τὴν θύραν τῆς οἰκίας μου ἀκόμη προσκολλῶσι προγράμματα;
Φοβοῦμαι μὴ ἢ ἄνευ ὀρίων χορομανία (ζητῶ συγγνώμην ἀπὸ τὸν κύριον Στ. Ταφρᾶν χοροδιδάσκαλον, ὃν ἐκτιμῶ ἀρχοῦντως, εἰάν ἐκφράζω ἰδέας ἀντιθέτους τῶν ἰδικῶν του) φοβοῦμαι. λέγω, μὴ ἢ χορομανία μᾶς ὠθήσῃ μέχρι τοῦ χείλους βαράθρου τινὸς καὶ τότε... .. ἀλλοίμονον! — Ὁ χ ο ρ ὸ ς ε ἶ ν α ἰ π ε δ ἰ ο ν μ ᾶ χ η ς ἐ ν ῶ ὁ Ἐ ρ ω ς π ρ ω

τ α γ ω ν ι σ τ ε ἰ. — καὶ ὅπου ὁ ἔρωρ ἔχει τὴν οὐρανὸν τοῦ ἐκεῖ..... Σιωπή! φθάνει πλέον, αὐθάδη ἀβδηρίτα!

Πανταχοῦ τέλος διασκεδάσεις, χοροί, ἐφεισπερίδες, μουσικαὶ συμφωνίαι, διάφορα θεάματα κτλ. κτλ. ὧν τινῶν τὴν περιγραφὴν ἐπιφυλαττόμεθα νὰ δημοσιεύσωμεν ὀπόταν τῆς Μούσης μας ὁ φόβος διασκεδασθῇ.

Ἄν ὁ Φεβρουάριός μου δὲν ἠὲ χαριστήθη ἐξ ὅσων ἀναφορικῶς πρὸς αὐτὸν ἔγραψα, τῷ ζῆσ τῷ συγγνώμην καθὼς καὶ ἀπὸ τὰς εὐγενεῖ-συνδρομητριάς μου, ἅς ἠνάγκασα νὰ χολωθῶσι καὶ μορφαίωσιν.

Π Ο Τ Ε Ρ Ε Τ Α.

ΑΠΕΛΠΙΣΙΑ.

Μάτην ἤλπισα γαλήνην
μετὰ τόσας τρικυμίας,
πέπρωται νὰ μὴ γνωρίσω
τὸ τριούτον ἀγαθόν.

Ἦς ἀπὸ βαθὺν πυθμένα
τὸ ἀνέλκω μετὰ βίας,
κ' ἐνῶ εἶμαι νὰ τὸ λάβω
πάλιν πίπτ' εἰς τὸν βυθόν.

Ι. Ι. ΣΚΥΛΙΣΣΗΣ.

ΕΜΠΕΡΙΟΝ

Εἰς τὸν ΠΡΩΤΗΝ ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΘΕΩΝΑ Α'.

« Δὲν ἐπέχυσεν ἢ χύρα ποτὲ ἕβραϊε εἰς τοὺς τέφρους »
ΑΜΑΡΤΙΝΟΣ.

Ἄν πάντες ἐπιόπτησαν οἱ ἀγκυρῶν σου φίλοι,
Ὅθι ἀπὸ σκότος ἔφραξ βιβλὸς εἰς τὴν ἡμέραν,
Ἐὰν δὲν ἦνοιξεν οὐδείς καὶ διὰ σὲ τὰ χεῖρά, κ'
εἰς λήθην σ' ἐγκατελείψαν θανάτου βαρυτέραν,
Ἐγὼ ὁ πρὶν πολέμιος ἐν δάκρυον θὰ χύσω!
Δὲν λησιμονῶ κατὰ αὐτοὺς πῶς βασιλεύεις μου ἦσα!....

Οἱ δυστυχεῖς! ἐξέπνευσεν ὁ ἄλλοτε θεός των.
Ὁ βασιλεὺς, ὁ φίλος των, ἐξόριστος καὶ μόνος,
Καὶ δὲν ὑγρόθη— Ἵψυστε θεῶ— ὁ δὲ βασιλεύς των.
Κ' εἰς δὲν ἠκούσθη δι' αὐτὸν εὐγνωμοσύνης στόνος!
« Ὁ βασιλεὺς ἀπέθανεν! ὁ βασιλεὺς πλὴν ζήτω! »
Ἰδοὺ ὁ ἐπιτάφιός των φίλων του τίς ἦτο....

Συγγνώμην, φίλοι μου νεκροὶ τῆς Κύθρου, τῆς Ναυπλίας,
Ἐὰν ἐγὼ ὑπερ αὐτοῦ πικρὰν ὠδὴν τονίσω.
Ἦξέρω ποιὰς εἶχατε ἀγγελικὰς καρδίας...
Ἦ, ἀκλαυστον δὲν θέλατε τὸν Ὀθωνα ν' ἀφῆσω!
Ἄ, ὄχι, ὄχι δι' αὐτὸν τὰς χεῖράς σας κινεῖτε,
Καὶ τὰς πληγὰς σας κρύπτοντες νὰ ψάλλω μοῦ ζῆτεῖτε....

Ἦ, ναί! μακρὰν ἀπὸ ἐμὲ ἢ ἔχθηα καὶ τὰ μίσθ'
Τὸν τάφον δὲν ὑπερπυρρῶ παλίων γήκων κύμα!
Ὁ ψάλλτης θρόνους δύνεται Κρισφόρον νὰ κτυπήσῃ!

Πλὴν εὐλαβέσται τοὺς νεκροὺς, πλὴν συμπονεῖ τὸ μνημα. Φεῦ! εἶναι τόσον ἱερὸν τὸ ἄφρονον μνημεῖον, καὶ ἐπὶ ἱερότερον τὸ πῖπτον μεγαλεῖον!

Ἄ, ὄχι! δὲν παλινοῦσ' εἶμ' ἀνθρώπος καὶ κλάω!
Ὁλοὺς τοὺς κλάω, καὶ αὐτοὺς τοὺς βασιλεῖς ἀκόμα...
Μὲ πᾶν ὅ,τι ὑπέφερε τὴν μοῖραν μου συνδέω,
Καὶ εἶναι ὄμμα ἀδελφοῦ τὸ δακρυστῆμον ὄμμα!
Μισῶ, μισῶ τὰ στέμματα τὰ γὰρβος ὑψομέννα,
Ἄλλ' ἀγαπῶ παλιότερον πολὺ τὰ συντηρημέννα....

Ἄν κατ' ἐκεῖνον ἄλλοτε παρὰ φόρος ἀφῆθην,
Φερόμενος ἀπὸ πνοὴν δρυμητικῶν λαυλάπων,
Ἄν τὸν ἐτόξευσα κ' ἐγὼ εἰς τὸν παθῶν τὴν μέθην,
Τὸν ἠγερμόνα πολυεῖδον τὸν Ὀθωνα ἠγάπων!
Καὶ ὅταν, ὅταν ἔδωκε τῆς εἰμαρμένης δίκην.
Ἐστέθην μὲ κυπάρισσον εὐθὺς μετὰ τὴν νίκην....

Ὁ ἀτυχὴς! Κακὸς αὐτός, ποτὲ, ποτὲ δὲν ἦτο,
Ἦτο παρὰδόξος ψυχῆ, ἀλλ' ἐκλεκτὴ καρδία,
Ἐπλάσθη διὰ τὸ καλὸν κ' εἰς ἄλλα ἐκινεῖτο,
Τὸν ἐβρίβην ἢ πεισιμονὴ ἀλλ' ὄχι ἢ κακία.
Δὲν μᾶς ἐμίσει, καὶ τὴν γῆν τοῦ ὕψους του ἐπόσει.
Καταραμῆν' οἱ φίλοι του κ' ἢ πεισιμονὴ του μόνη!

Ἦμεῖς δὲν τὸν ἐβρίβουμεν τοῦ θρόνου του Ἐκείνον,
Τὸν ἐβρίβη τῶν φίλων του τὸ ψεῦδος κ' ἢ κακία.
Ἐκείνοι ἐφαρμάκωσαν τὸ πρὶν εὐώδεις κρῖνον,
Καὶ μαρμαρέον λαίλαπος τὸ ἔστυρε μανία....
Ἦ μνήμη ἔπνευσε τῶν φίλων του νὰ μείνῃ.
Δὲν τὸν ἐβρίβουμεν ἢ μεῖς τὸν ἐβρίβουμεν ἐκεῖνοι!

Κοιμῶν, ψυχὴ περίλυπος! κ' εἰς τὸ ψυχρὸν σου δῶμα
 Συγχώρει ὡς σὲ συγχώρει τὸ ἔθνος τῶν Ἑλλήνων!
 Ὡ, εἶναι ἐλαφρότερον τοῦ στέμματος τὸ χῶμα,
 Καὶ ὑπ' αὐτὸ τὴν κεφαλὴν τὴν κουρασμένην κλίνον.....
 Κοιμῶν, Μονόρχα δυστυχῆ, Μονόρχα μου κοιμήσου,
 Εἶγε κайρὸν νὰ κοιμηθῆ ἢ ἀγρυπνος ψυχῆ Σου!

Ὡ, ἀθνη, ἀθνη εὐσσημα τοῦ Ὑμηττοῦ του δόστε
 Τοῦ ὄρους του τοῦ προσφιλούς, τὴν μνήμην του νὰ βάλω.
 Ὀλίγον χῶμα δόστε με τῆς γῆς μας, πατριώται,
 Νὰ βίβω εἰς τὸ σκυθρωπὸν μνημεῖον του ἔπαυο!
 Τὸ χῶμα τῆς πατρίδος του ὡς ἔβον τὸν βαρύνεις,
 Καὶ θέλει χῶμα ἀπαικὸν ἢ ζοφερὰ του κλίνη.....

Ναι, φέρετε τὸ λείψανον τὸ παραπονεμένον
 Εἰς τὴν ὥραιν Ἀπτακὴν δι' ἣν ἔπνευ τόσον
 Μνημεῖον σκάψατε εὐρὸ εἰς γῶδον ἀνημέμενον,
 Τοῦ κωνοῦ μας οὐρανοῦ νὰ δέχητε τὴν θόσον!
 Τρεῖς πῆχες δόστε καὶ εἰς αὐτὸν εἰς τὰ βασιλεῖά του,
 Νὰ μὴ πλανᾷτ' ἐξόριστος ἀκόμη κ' ἡ σιὰ του.....

Ἵψώσατέ του ἐκ λευκοῦ μαρμάρου μαυροσωλείων,
 Ἐν μέσῳ τοῦ Πετιμεζᾶ, τοῦ Γρίβα, τοῦ Κριζιώτη
 Πάτριον τοῦ Πετρόμπετη, τοῦ Βότσαρη πλησιον,
 Ὁ βασιλεὺς μὲ τὸν νεκρὸν στρατῶν του νὰ ὑπνώττη!
 Καὶ θέσατέ τον μεταξὺ τῶν πρώτων τοῦ ἀγῶνος
 Αὐτὸς ἀς μὴ τοῦ ἀπαγγῆ τοῦδάγιστον ὁ θρόνος!.....

ΑΧΙΛΕΥΣ ΠΑΡΑΣΧΟΣ.

Ἵψεις τὸν ἠγαπήσαμεν τὸν εἰχαίμεν κυκλώσει
 Ὡς τέκνα του καὶ ἡ πατρις ἐσκήρατα εἰσευθέρα.....
 Φεῦ! εἰς τοὺς ὄφεις διατὶ ἀκρόασις νὰ δώσῃ;
 Ἀν ἦθελε νὰ τὸν καλοῦν οἱ Ἑλλήνες πατέρα;
 Ὡ, πῶς μᾶς παρεγνώρισεν, ὦ, πόσον μετῃδίκηθη!
 Καὶ ὄμως ἔφερε πατρὸς καρδίαν εἰς τὰ στήθη.....

Πολλὰκιε δ' ἀγωνιστῆς λιμώτων τοῦ ἀγῶνος,
 Ἐπέτα εἰς τ' ἀνέκτορα τοὺς ὑπουργοὺς ἀφάνων,
 Κ' ἐκ τοῦ καλοῦ ἠμολέετο ἐκείνου ἠγεμόνος.
 Εἰς τὴν ἀυλὴν του ἐδλεπες τοὺς πρώτους τῶν Ἑλλήνων:
 Τὸν Γρίβαν καὶ τὸν Νοταρᾶν, Μιαούλην καὶ Γενναῖον.
 Καὶ ὄχι, ὄχι συρρετὸν ἀγνώριστον, τυχαῖον!.....

Ἐκεῖνος τὴν Ἑλλάδα μας ἐπρόφθεσεν ὠραίαν,
 Μόλις ἐξῆλθε τοῦ λαμπροῦ ἔπταστοῦς ἀγῶνος,
 Φοροῦσαν τῶν Θεμιστοκλέων τὴν περιεργαλαίαν,
 Καὶ δῦρον εἰς τὰς χεῖράς της κρατοῦσαν ἀμαζῶνος!
 Τὴν εἶδεν ὄλυν λαμπουσαν καὶ χειροκροτουμένην,
 Καὶ μὲ ἀγκάλην εἰς αὐτὴν ἐβίβθη ἀνοργυμένην.

Ὡ χρόνε, μοχθήρη θεέ! τὰ πάντα ἀλλοιώσεις.
 Οὐδὲν λυπεῖσαι, καὶ οὐδὲν σοῦ εἶπε ποτὲ «στάσου.»
 Βαίνεις καὶ δια γίνονται πρὸ τῶν ποδῶν σου κόνης.....
 Ποτὲ δὲν ἐροδοθήσῃ τι παρὰ τὸ βᾶδισμα σου!
 Ἐμπρός! ἀείπυτε ἔμπρός! ἀμείλικτος κινεῖσαι,
 Καὶ προχωρεῖς..... ὦ, βᾶδιζε κ' ἐπάρατος νὰ ᾄσαι!

Εἶπε, εἶπε τί ἔγινε, τί ἔγενεν ὦ γέρον,
 Ἐκεῖνος δὲν μᾶς ἔφερες ὠραῖον νεανίαν,
 Ἄγνον καὶ ἀναμάρτητον, καὶ δὲν ἦσπᾶσθη χεῖρον

I

Ἀαρτεῖαν σοὶ προσέφερα, σ' ἦ γ' ἀ π η σ α ὁ τήλας,
 ὡς ἀγαπᾷ τὸν ἥλιον ὁ κλίμαξ τῶν ἀνθέων.
 Σκληρῶς περιεφρόνησα τόσας Σειρήνας βλάδας,
 καὶ τόσα μειδιήματα λαττοφῶν χ εἰδέων.

Ὅπόσον σ ἐ ἦ γ' ἀ π η σ α, γνωρίζω ἐγὼ μόνος
 καὶ ἡ πῦρ ἔρωτος θερμοῦ ἐγκλείουσα καρδίαι.....

Ὡ! φέρω στῆθος συντριβὴν ὑπὸ τῆς ἀλγυρθόνης,
 Διδότι εἶναι ἀλγυρθῶν παρόμοιος λατρεία.

II

Ὑπέφερα!.. καὶ ἔπειτα;... μ' ἐ π ρ ὁ δ ω σ α ε, ὦ φίλη,
 μ' ἐ π ρ ὁ δ ω σ α ε! λέξεις ἀπλῆ ἐγκλείουσα πλὴν φίλικην.
 Ὡ! διατὶ τὴν Κόλασιν μοὶ ἔδωκας; Ὀμίλει!

Ἵέας κλῶνα διατὶ μοὶ βίπτεις ὡς τὴν νίκην;

Καὶ δὲν ἦτο καλλίτερον νὰ μὴ σὲ συναντήσω

Ὡς ἔσαιν ἐν τῆ ὀδῷ νεκροῦ καὶ πλάνου βίου;

Μ' ἐ π ρ ὁ δ ω σ α ε! πλὴν διατὶ λοιπὸν ν' σ' ἀγαπήσω,
 καὶ νὰ ἀκούσω τοὺς παλιμοὺς αἰσθημάτων ἀγίου;

III

Ἵσως νομίζεις, φίλη μου, ὅτι κ' ἐγὼ ὁμοίως
 θὰ δύνηθω τὸν ἔρωτα νὰ τὸν καταπατήσω,

Ἵσως πιστεύεις ἐσέῃς ὅτι ψυχρὸς καὶ κρύος
 θὰ μένω πλῆον, καθὼς σὺ, καὶ θὰ σὲ λοημονήσω!

Ἀχ! φίλη μου! ἀδύνατον Ἐ γ' ὦ θ ἀ σ ἐ λ α τ ρ ε ὁ ω!

Μὴ αἰωνίως δι' ἐμὲ δὲν εἶσαι ἡ ἰδία;

Τὸ ὄνειρόν μου τὸ γλυκὺ, θεότρεπ ἦν πιστεύω,

Κ' εἰς ἦν ἀνῆκει καὶ ψυχῆ καὶ νοῦς μου καὶ καρδία;

K. T. ΑΖΑΡΠΕΤΟΣ.

Τὸ ἔθνος;..... φεῦ! τὸν ἔπειμψες μακρὸν εἰς ἐξόριαν,
 Μεσῆλυκα, ἀμαρτωλὸν μὲ δάκρυ μετανοίας.

Ἐκαπνέοντα πᾶσαν στιγμὴν ὑπὸ τῆς νοσταλγίας!.....

Τί ἄρα τί ἐσκέπτετο ἐξόριστος! Ὅποιος

Κολάσεις θὰ ὑπέφερε αἰγῶν; θὰ ἐνθυμείτο

Τὴν ὄραν καθ' ἣν ἐφηδός ἱππεὺς πρὸ τῆς Ναυπλίας.

Ἄπὸ ἐν ἔθνος εὐγενὲς θεργίως ἐπευφημείτο.....

Τὴν τότε μέλλην, τᾶς λαμπρὰς ἐλπίδας, καὶ ἀκμήν

Πῶς ἐπαινίδεν ὕστερον τῶν πᾶπων του τὸ δῶμα!...

Εἰρήνη εἰς τὸν ὕπνον σου! Ἀμέριμος κοιμήσου.....

Σὲ ἀμνηστῆσαι, ὦ νεκρὲ, τὸ ἔθνος τῶν Ἑλλήνων!

Ἀν ἐπταίσι' ἡ καρδία σου ἀν ἔσφαλ' ἡ ζωή σου.

Ἵπῆρες μόνος ἀτυχῆς κ' εἰς ἐποχὰς κινδύνων.

Εἰρήνη εἰς τοῦ τάφου σου, Μονόρχα, τὴν σκοτίαν,

Καρδίαν εἶγες Ἑλλήνος ἀν ὄχι καὶ πορείαν.....

Ναι, ἦτο Ἑλλήνων Βασιλεὺς κ' ἱππότου εἶγεν αἶμα!

Τὸν ἐνθυμείσθε, Ἑλλήνες τὸν ἐνθυμείσθε ἔτι

Μὲ τοῦ ἀγῶνος τὴν στολὴν καὶ μὲ τὸ σῶφρον βλέμμα;

Ὀῦμοι, τί κάμνουν οἱ καιροί, τί φέρουσι τὰ ἔτη!

Τὸν ἐνθυμείσθε μὲ λευκὴν φοροῦντα φουστανέλλαν

Ὅμοῦ μὲ τὸν Νικηταρᾶν, ὁμοῦ μὲ τὸν Ζαδέλλαν;.....

Μὲ εἶπον, ὅτι μὲ αὐτὴν ἐτέθη εἰς τὸ μνημα!

Τὴν ἦθελε καὶ σάδανον τὴν παλαιάν του φίλην.....

Ὅτι ὑπῆρξεν ἡ Ἑλλάς τὸ ὕστατόν του βῆμα,

Καὶ ὅτ' ὕψωθ' εἰς τοῦ οὐρανοῦ τὴν χρυσομένην πύλην

Τὸ ὄνομα τῆς εὐλογῶν καὶ σπέρσων πρὸς ἐκείνην,

Μὲ θολομένον ὀφθαλμῶν, μ' ἀνέκφραστον ὀδύνην.....

ΛΥΣΙΣ ΑΙΝΙΓΜΑΤΩΝ. (α)

1ου Πηδάλιον.

2ου Μητρικοί μαστοί· οί μὴ θηλάσαντες Ἀ-
δάμ και Εὐά.

ΤΗΣ ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΚΗΣ ΚΛΕΙΔΟΣ.

Ἄρῃσκομαι εἰς βάσανα, εἰς νεκρικός κηδείας
κ' εἰς στεναγμούς καρδίας.Ἄνευ τοῦ πρώτου, ὕδατα κυλίων Γερμανίας
ὑπῆρξα αἴτιον φρικτῆς, μεγάλης διχονοίας.

Θρῆνος — Ῥῆνος.

—ο—

ΤΟΥ ΛΕΞΙΓΡΙΦΟΥ.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

ΠΕΡΔΙΚΑΣ

ΑΝΤΙΓΟΝΟΣ

ΣΕΛΕΥΚΟΣ

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΣ

ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ

ΚΑΣΣΑΝΔΡΟΣ

ΔΥΣΙΜΑΧΟΣ.

—ο—

ΤΟΥ ΓΡΙΦΟΥ.

Ἐξίς δευτέρα φύσις.

(α) Οἱ κύριοι Ν. Βάστας, Γερ. Πανᾶς και Ἰωάννης Ῥοσ-
σάλης ἔλυσαν ἅπαντα ἐπιτυχῶς· ὁ πρῶτος ἔτυχε τοῦ
βραβείου.Ἄντι κύριος Μ. Λάντα, ὑποπρέξενος Ἰσμαίλιας τὴν δι-
πλωματικὴν κλεῖδα, τὸν γρίφον και τὸ πρῶτον αἶνιγμα
τὸν Λεξιγρίφον ἔλυσεν ἀλλὰ δι' ἄλλων ὀνομάτων.Ἄντι κύριος Μ. Γ. Ἰατροιδάκης ἐκ Καίρου, τὴν διπλω-
ματικὴν κλεῖδα τὸν γρίφον και τὸ αἶνιγμαΟἱ κύριοι Κ. Συννεριᾶς και Σ. Γιαννόπουλος τὴν διπλω-
ματικὴν κλεῖδα. Ὁ κ. Πεντάκης τὸν γρίφον.

ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ. (1)

3ον

Εἶμαι ζῶον και πολλάκις δι' ἐμοῦ κατηγοροῦσι,
Τοὺς ἀνθρώπους οὗς οἱ ἄλλοι ὡς ἐμὲ τοὺς θεω-
ροῦσι.Ἄν τὴν κεφαλὴν μου κόψης, τότε θὰ μετα-
βληθῶ,
Εἰς νησίον τῆς Ἑλλάδος, ὅπερ εὐλαβῶς ποθῶ.

Λεξιγρίφος.

. . . Η . . . ! . . .

. . . Λ . . . ! . . .

. . . Ι . . . ! . . .

. . . Ο . . .

. . . Σ . . . ! . . .

Γ. Σ Κ.

ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΚΗ ΚΛΕΙΣ (α)

ΑΙΝΙΓΜΑ

w;§—φ9φyzwφ:ooxf

w?!θw—ywφfzoo—w6

oo6ψwφ§9zooφ:ooθooxf

wθwφ?!6φ96:w§—oo

!!y—6f:f:6!!9z!!f6

ywφooθooθoo::ooφ:ooxf

;y!!—zwφ::oo::oo—yw—oo

(1) Ὁ λύτης ἀπάντων θέλει λάβει ὡς δῶ-
ρον τοὺς τρεῖς Σωματοφύλακας.(α) Τὸν τονισμὸν και τὴν στίξιν ὀφείλει ὁ λύτης νὰ
κανονίσῃ.Σ. Φ. Παρακαλεῖται ὁ Φ. Κ. νὰ πέμπῃ τὰς πρὸς τὴν
διεθνοσιν ἐπιστολάς του, ἐλευθέρως ταχυδρομικῶν τελῶν.

MAGASIN UNIVERSEL

G. GASTOU,

PLACE MÉHÈMET-ALI, ALEXANDRIE.

EXPOSITION PERMANENTE

DE PLUS DE 10,000 ARTICLES MARQUÉS EN CHIFFRES CONNUS.

Nouveautés, Mercerie, Jouets d'Enfants, Bijouterie. Cristallerie.

Entrée Libre.—Prix Fixes.

CHALONS et Cie.

Dépôt et Agence de Cristalleries du Buccarat et de Porcelaine

PARIS.

LINGERIE, BONNETERIE, PARFUMERIE, MERCERIE.

LAINAGES et TISSUS, ROBES et CONFECTIONS pour DAMES.

Toilerie, Linges de Menage, Chemises sur mesure.

Seul dépôt de la Manufacture d'Orfèvreries de

CHRISTOFLE et C.

Grand Magasin de Nouveautés

Eug. Camoin Fils,

100, Rue de la Mosquée d'Attarin, 100.

MAISONS

A MARSEILLE. 4, rue de Minime.—Au CAÏRE, Musky, rue de l'Hôtel du Nil.

Gros et Détail.